

Barcelona, 2 d'abril de 2020

ANY XIII núm. **528**

“Sigues valent. Que el teu cor no defalleixi. Espera en el Senyor” salm 26

«Perquè teniu por? Encara no teniu fe?»

PreGAR DES DE L'ABisme

*Des de l'abisme us crido, Senyor.
Escolteu el meu clam.
estigueu atent, escolteu
aquest clam que us suplica.*

Salm 129

Hi ha, almenys, **tres maneres d'afrontar el buit**. La primera, **omplir-lo de manera mecànica a qualsevol preu**. A uns quants, els pensaments els defensen del buit existencial. Altres, es lliuren compulsivament a les relacions, com un recurs per sentir l'emoció enfront del pànic de caure en el no-res. N'hi ha que troben en l'acció el subterfugi de fugida. **La segona, afrontar-lo creativament i des de l'interior**. Reposar-lo, sentir-lo... sense fugues. Aguantar el tipus fins que es descobreixen móns nous. **La tercera, caure a l'abisme: angouxa, flirteig amb la bogeria, pèrdua de ganes de viure...** Aleshores, quan baixem per un precipici sense fons, es pot produir l'anomenada segona conversió i sorgeix una possibilitat nova: la pregària des de l'abisme. És possible que aquesta manera derivi en depressió moral i espiritual que, segons André Gromolard, té **tres sortides**: l'enfonsament desesperat, el carreró sense sortida del gaudi i el carreró sense sortida evangèlic. Qualsevol d'aquestes, tot i que de manera molt diferent, es pot quedar a mig camí o conduir a la conversió del cor a Déu. Potser es tracta de perdre-ho tot per trobar-ho tot i de morir com el gra de blat per donar fruit en abundància. Però perdre-ho tot i morir esquinça el cor i les entranyes per dins. El sofriment resulta indescriptible. Ho saben els que ho han passat o ho viuen. Com podem trencar aquest cercle viciós en el qual ens trobem presoners?

La pregària des de l'abisme constitueix una possibilitat nova. Els salms tenen una profunditat humana i espiritual que sorprenen tothom que s'hi lliura. De vegades, requereixen claus d'interpretació, però sovint són textos directes, clars, que no deixen lloc a dubtes. Viure la caiguda a l'abisme acostuma a causar un dolor inenarrable. Hi ha salms que recullen aquests sentiments i els converteixen en pregària: «Des de l'abisme et crido,

Senyor; Senyor, escolta el meu clam» (salm 130). La descripció de l'estat anímic al salm 77 és molt més precisa: angoixa, desconsol de l'ànima, impossibilitat de dormir, torbació que deixa sense paraules, sofriment profund, turment, interrogants sense resposta... Enfront de tot això, la confiança: «Espero amb tota l'ànima, Senyor, confio en la teva paraula.» Actitud gens fàcil. Que potser tot s'ha d'ensorrar per experimentar la seguretat en Déu. El salm 139 acaba així: «Déu meu, penetra els meus secrets i coneix el meu cor, examina'm per conèixer què desitjo. Mira si vaig per camins d'idolatria i guia'm per camins eterns.» Quan els ídols cauen i es fan miques, s'esquincen moltes coses per dins, però és requisit obligat per transitar per camins eterns.

Déu segueix el procés personal de cadascú i és present en totes les circumstàncies de la vida: «On aniria lluny del teu esperit? On fugiria lluny de la teva presència? Si pujava dalt al cel, hi ets present, si m'ajeia als inferns, també t'hi trobo» (salm 139). No es tracta d'una presència controladora, sinó d'un contacte amb la misericòrdia, el perdó, la compassió, l'estímul, la seguretat.

La caiguda a l'abisme es pot convertir en una crida espiritual. Moltes coses apareixen, aleshores, com secundàries, prescindibles, sense cap valor. Els camins de l'ego porten a la perdició. Els camins de Déu condueixen a l'amor, a la veritat, a l'alegria, a la pau, a la humilitat, al domini d'un mateix, a la bondat... De vegades, amb tot, cal caure a l'abisme per descobrir-los. La confiança en el Senyor és un camí de superació.

IMPORTANT

La junta directiva ha dirigit una carta a superiors/es majors i delegats/des permanents per donar una resposta solidaria a la situació que estem vivint, a més de les moltes que ja fa la vida religiosa. l'URC serviria de pont entre les administracions i entitats socials i la xarxa de les congregacions presents a Catalunya i que en decideixin formar-ne part.

Lluís Serra Llansana

A SUPERIORS/ES MAJORS I A DELEGATS/DES PERMANENTS DE LES CONGREGACIONS MEMBRES DE L'URC

Benvolgudes i benvolguts,

per diverses fonts ens va arribant informació de les congregacions presents a Catalunya. Algunes heu sofert pèrdues, altres teniu persones ingressades o malaltes. Tots estem vivint el confinament. Com no podria ser d'altra manera, posem a les mans del Pare, Senyor de la Vida, els qui ens han deixat i els qui estan malalts, tant religiosos/es com laics/ques vinculats a les nostres entitats. Que no defalleixi la nostra esperança.

També sabem que moltes congregacions esteu en contacte amb les diverses administracions, col·laborant des de les vostres entitats en els àmbits de la salut, l'acció social, l'educació o acompanyant via telefònica persones que viuen soles o en situacions especials. Que l'esforç de tothom doni fruit abundant.

Com a Junta Directiva de l'URC voldríem actuar com a ponts entre les administracions i entitats socials i la xarxa de les congregacions presents a Catalunya. Voldríem oferir a les administracions públiques (Generalitat, Ministeris, Diputacions, etc) i altres entitats (Caritas, Creu Roja, Protecció Civil, etc.) el nostre suport quan faci falta (cedir algun espai, fer algun servei al nostre abast). Les grans accions, amb centres mèdics, hospitalaris o residències d'avis ja estan coordinades, però nosaltres podríem oferir les nostres entitats, espais i persones, per si podem ser d'ajuda en qüestions més senzilles: ajudar alguna persona gran que no pot sortir a fer les seves compres, oferir un espai per ser utilitzat com a magatzem, fer l'acompanyament telefònic d'alguna persona o altres accions similars.

Amb aquesta carta us preguntem, doncs, si la vostra congregació podria formar part d'aquesta xarxa. No preveiem que se n'hagi de fer un gran ús, però facilitaríem a les autoritats la xarxa de l'URC, a través de la qual podrien comunicar-se amb nosaltres. Des de l'URC actuaríem com a pont, posant en contacte l'entitat amb la congregació perquè puguin decidir si poden o no oferir el servei que se'ls demana.

Us agraïrem que els qui pugueu formar-ne part ens feu arribar el nom de dues persones de contacte i el seu número de telèfon i e-mail a través d'aquest formulari abans de dijous 2 d'abril a les 10 del matí:

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSdKLKWpREBNHk2VM6H4izqM3LqFKMNswVGlvOv4Yar_pbDQtg/viewform

Si aquesta proposta té bona acollida el mateix dijous ho comunicariem a les autoritats. Si alguna congregació no pot respondre abans del dia 2 pot fer-ho després, però quants més ho feu aviat, millor.

Moltes gràcies per endavant i el nostre encoratjament per continuar amb aquest confinament quaresmal, amb el desig de gaudir aviat de la Pasqua de la vida.

Att. Junta Directiva de l'URC.

Barcelona 31 de març de 2020

PAPA FRANCESC

Moment extraordinari de pregària en temps d'epidèmia presidit pel PAPA FRANCESC

Atrio de la Basílica de San Pietro | Text original de l'homilia
Viernes, 27 de marzo de 2020

«Al atardecer» (Mc 4,35). Así comienza el Evangelio que hemos escuchado. Desde hace algunas semanas parece que todo se ha oscurecido. Densas tinieblas han cubierto nuestras plazas, calles y ciudades; se fueron adueñando de nuestras vidas llenando todo de un silencio que ensordece y un vacío desolador que paraliza todo a su paso: se palpita en el aire, se siente en los gestos, lo dicen las miradas. Nos encontramos asustados y perdidos. Al igual que a los discípulos del Evangelio, nos sorprendió una tormenta inesperada y furiosa. Nos dimos cuenta de que estábamos en la misma barca, todos frágiles y desorientados; pero, al mismo tiempo, importantes y necesarios, todos llamados a remar juntos, todos necesitados de confortarnos mutuamente. En esta barca, estamos todos. Como esos discípulos, que hablan con una única voz y con angustia dicen: “perecemos” (cf. v. 38), también nosotros descubrimos que no podemos seguir cada uno por nuestra cuenta, sino sólo juntos.

Es fácil identificarnos con esta historia, lo difícil es entender la actitud de Jesús. Mientras los discípulos, lógicamente, estaban alarmados y desesperados, Él permanecía en popa, en la parte de la barca que primero se hunde. Y, ¿qué hace? A pesar del ajetreo y el bullicio,

dormía tranquilo, confiado en el Padre —es la única vez en el Evangelio que Jesús aparece durmiendo—. Después de que lo despertaran y que calmara el viento y las aguas, se dirigió a los discípulos con un tono de reproche: «¿Por qué tenéis miedo? ¿Aún no tenéis fe?» (v. 40).

Tratemos de entenderlo. ¿En qué consiste la falta de fe de los discípulos que se contrapone a la confianza de Jesús? Ellos no habían dejado de creer en Él; de hecho, lo invocaron. Pero veamos cómo lo invocan: «Maestro, ¿no te importa que perezcamos?» (v. 38). *No te importa*: pensaron que Jesús se desinteresaba de ellos, que no les prestaba atención. Entre nosotros, en nuestras familias, lo que más duele es cuando escuchamos decir: “¿Es que no te importo?”. Es una frase que lastima y desata tormentas en el corazón. También habrá sacudido a Jesús, porque a Él le importamos más que a nadie. De hecho, una vez invocado, salva a sus discípulos desconfiados.

La tempestad desenmascara nuestra vulnerabilidad y deja al descubierto esas falsas y superfluas seguridades con las que habíamos construido nuestras agendas, nuestros proyectos, rutinas y prioridades. Nos muestra cómo habíamos dejado dormido y abandonado lo que alimenta, sostiene y da fuerza a nuestra vida y a nuestra comunidad. La tempestad pone al descubierto todos los intentos de encajonar y olvidar lo que nutrió el alma de nuestros pueblos; todas esas tentativas de anestesiar con aparentes rutinas “salvadoras”, incapaces de apelar a nuestras raíces y evocar la memoria de nuestros ancianos, privándonos así de la inmunidad necesaria para hacerle frente a la adversidad.

Con la tempestad, se cayó el maquillaje de esos estereotipos con los que disfrazábamos nuestros egos siempre pretenciosos de querer aparentar; y dejó al descubierto, una vez más, esa (bendita) pertenencia común de la que no podemos ni queremos evadirnos; esa pertenencia de hermanos.

«¿Por qué tenéis miedo? ¿Aún no tenéis fe?». Señor, esta tarde tu Palabra nos interpela se dirige a todos. En nuestro mundo, que Tú amas más que nosotros, hemos avanzado rápidamente, sintiéndonos fuertes y capaces de todo. Codiciosos de ganancias, nos hemos

dejado absorber por lo material y trastornar por la prisa. No nos hemos detenido ante tus llamadas, no nos hemos despertado ante guerras e injusticias del mundo, no hemos escuchado el grito de los pobres y de nuestro planeta gravemente enfermo. Hemos continuado imperturbables, pensando en mantenernos siempre sanos en un mundo enfermo. Ahora, mientras estamos en mares agitados, te suplicamos: “Despierta, Señor”.

«¿Por qué tenéis miedo? ¿Aún no tenéis fe?». Señor, nos diriges una llamada, una llamada a la fe. Que no es tanto creer que Tú existes, sino ir hacia ti y confiar en ti. En esta Cuaresma resuena tu llamada urgente: “Convertíos”, «volved a mí de todo corazón» (Jl 2,12). Nos llamas a tomar este tiempo de prueba como *un momento de elección*. No es el momento de tu juicio, sino de nuestro juicio: el tiempo para elegir entre lo que cuenta verdaderamente y lo que pasa, para separar lo que es necesario de lo que no lo es. Es el tiempo de restablecer el rumbo de la vida hacia ti, Señor, y hacia los demás. Y podemos mirar a tantos compañeros de viaje que son ejemplares, pues, ante el miedo, han reaccionado dando la propia vida. Es la fuerza operante del Espíritu derramada y plasmada en valientes y generosas entregas. Es la vida del Espíritu capaz de rescatar, valorar y mostrar cómo nuestras vidas están

tejidas y sostenidas por personas comunes —corrientemente olvidadas— que no aparecen en portadas de diarios y de revistas, ni en las grandes pasarelas del último *show* pero, sin lugar a dudas, están escribiendo hoy los acontecimientos decisivos de nuestra historia: médicos, enfermeros y enfermeras, encargados de reponer los productos en los supermercados, limpiadoras, cuidadoras, transportistas, fuerzas de seguridad, voluntarios, sacerdotes, religiosas y tantos pero tantos otros que comprendieron que nadie se salva solo. Frente al sufrimiento, donde se mide el verdadero desarrollo de nuestros pueblos, descubrimos y experimentamos la oración sacerdotal de Jesús: «Que todos sean uno» (Jn 17,21). Cuánta gente cada día demuestra paciencia e infunde esperanza, cuidándose de no sembrar pánico sino corresponsabilidad. Cuántos padres, madres, abuelos y abuelas, docentes muestran a nuestros niños, con gestos pequeños y cotidianos, cómo enfrentar y transitar una crisis readaptando rutinas, levantando miradas e impulsando la oración. Cuántas personas rezan, ofrecen e interceden por el bien de todos. La oración y el servicio silencioso son nuestras armas vencedoras.

«¿Por qué tenéis miedo? ¿Aún no tenéis fe?». El comienzo de la fe es saber que necesitamos la salvación. No somos autosuficientes; solos nos hundimos. Necesitamos al Señor como los antiguos marineros las estrellas. Invitemos a Jesús a la barca de nuestra vida. Entreguémosle nuestros temores, para que los venza. Al igual que los discípulos, experimentaremos que, con Él a bordo, no se naufraga. Porque esta es la fuerza de Dios:

convertir en algo bueno todo lo que nos sucede, incluso lo malo. Él trae serenidad en nuestras tormentas, porque con Dios la vida nunca muere.

El Señor nos interpela y, en medio de nuestra tormenta, nos invita a despertar y a activar esa solidaridad y esperanza capaz de dar solidez, contención y sentido a estas horas donde todo parece naufragar. El Señor se despierta para despertar y avivar nuestra fe pascual. Tenemos un ancla: en su Cruz hemos sido salvados. Tenemos un timón: en su Cruz hemos sido rescatados. Tenemos una esperanza: en su Cruz hemos sido sanados y abrazados para que nadie ni nada nos separe de su amor redentor. En medio del aislamiento donde estamos sufriendo la falta de los afectos y de los encuentros, experimentando la carencia de tantas cosas, escuchemos una vez más el anuncio que nos salva: ha resucitado y vive a nuestro lado. El Señor nos interpela desde su Cruz a reencontrar la vida que nos espera, a mirar a aquellos que nos reclaman, a potenciar, reconocer e incentivar la gracia que nos habita. No apaguemos la llama humeante (cf. *Is 42,3*), que nunca enferma, y dejemos que reavive la esperanza.

Abrazar su Cruz es animarse a abrazar todas las contrariedades del tiempo presente, abandonando por un instante nuestro afán de omnipotencia y posesión para darle espacio a la creatividad que sólo el Espíritu es capaz de suscitar. Es animarse a motivar espacios donde todos puedan sentirse convocados y permitir nuevas formas de hospitalidad, de fraternidad y de solidaridad. En su Cruz hemos sido salvados para hospedar la esperanza y dejar que sea ella quien fortalezca y sostenga todas las medidas y caminos posibles que nos ayuden a cuidarnos y a cuidar. Abrazar al Señor para abrazar la esperanza. Esta es la fuerza de la fe, que libera del miedo y da esperanza.

«¿Por qué tenéis miedo? ¿Aún no tenéis fe?». Queridos hermanos y hermanas: Desde este lugar, que narra la fe pétrea de Pedro, esta tarde me gustaría confiarlos a todos al Señor, a través de la intercesión de la Virgen, salud de su pueblo, estrella del mar tempestuoso. Desde esta columnata que abraza a Roma y al mundo, descienda sobre vosotros, como un abrazo consolador, la bendición de Dios. Señor, bendice al mundo, da salud a los cuerpos y consuela los corazones. Nos pides que no sintamos temor. Pero nuestra fe es débil y tenemos miedo. Mas tú, Señor, no nos abandones a merced de la tormenta. Repites de nuevo: «No tengáis miedo» (*Mt 28,5*). Y nosotros, junto con Pedro, “descargamos en ti todo nuestro agobio, porque Tú nos cuidas” (cf. *1 P 5,7*).

DUES REFLEXIONS SOBRE AQUEST MOMENT

Del Padre Josef Hare.

El momento más lleno de simbolismo y más emotivo de un Papa en lo que lleva este siglo.

Un pensamiento sobre la bendición que acaba de dar el Papa hace unos minutos en Roma...

Desde el 28 de marzo de 2005, cuando Juan Pablo II se asomó a dar su última bendición y no pudo hablar por la enfermedad creo que no se veía algo de este calibre. En aquel entonces el Papa cansado se aferraba a la cruz en su último aliento de vida.

Hoy rescato cuatro elementos que quizás pasaron desapercibidos a los ojos de muchos y que van más allá del discurso.

1. La presencia del Papa con su sotana sencilla y sin abrigo, sin paraguas en medio de una tarde bastante fría y lluviosa que estamos viviendo en Roma. La plaza de San Pedro hoy se encontraba totalmente vacía y en medio del frío y la soledad el Papa nos recuerda que Dios no calla y está cercano.

2. El crucifijo. Como amante del arte y la historia no sabía que pensar al ver una escultura de madera de más de 700 años recibiendo el agua fría de la lluvia de esta tarde.

El simbolismo fue aún más fuerte aún. El crucifijo bañado en la penumbra de la última luz de la tarde daba el aspecto de Jesús en el Calvario derramando su sangre y como si Dios derramara su llanto por la humanidad.

El rostro exánime y las llagas moradas del crucifijo de la Iglesia de San Marcelo que sacaron en 1522 durante la peste, hablaban al sufrimiento que tantos vivimos de manera directa o indirecta en estos días.

3. La Virgen. Por primera vez en no sé cuántos siglos salió de la Basílica de Santa María Mayor el icono de la Virgen que estaba a la derecha del crucifijo. Aunque protegido por un cristal, igualmente es una obra de más de 1500 años de antigüedad. Como el día en que Cristo entregó su vida, en medio de la soledad y el silencio la única que estaba ahí sufriendo con él era su madre. Qué reconfortante es la presencia de una madre en momentos de dolor, y ahí junto a la cruz, junto a nosotros estaba María representada.

4. La bendición con Cristo Eucaristía.

Para quienes están acostumbrados a ver la bendición Urbi et Orbi, sabrán que sólo se hace dos veces al año (navidad y pascua) y nunca con el Santísimo Sacramento. En esta ocasión no fue el Papa quién dio la bendición al mundo, sino Cristo mismo presente en la hostia consagrada en medio del repique de campanas que simbolizan la alegría.

¡Que sigan teniendo una Santa Cuaresma!

“¡NO TENGÁIS MIEDO!” de Víctor Codina, sj

La impactante figura blanca de Francisco, avanzando solo y en silencio, en una tarde romana oscura y lluviosa, desde la basílica de San Pedro a su sede en la Plaza totalmente vacía, para dirigirse desde allí a todo el mundo, no la podremos olvidar fácilmente. Recuerda aquella otra imagen de Francisco avanzando solo y a pie por el campo de concentración de Auschwitz.

Los diarios han reproducido la imagen del Papa ante la Plaza de S. Pedro vacía, pero han

silenciado su contenido. Los MCS que nos anuncian terroríficos mensajes de que lo peor está todavía por llegar, que aumentan los infectados y los muertos, que los hospitales y unidades de cuidados intensivos están al borde del colapso, que faltan respiradores, mascarillas e instrumentos para el test, falta personal, que la crisis económica será muy grave, en una palabra, nos producen pánico y miedo. Por el contrario, Francisco nos recuerda las palabras de Jesús a sus discípulos temORIZADOS en la barca agitada por las olas del lago de Genesaret: “¿Por qué estáis con tanto miedo?” (Mc 4,40).

Cuando nosotros, como los discípulos, pensamos que al Señor no le importa que perezcamos, Francisco nos dice que somos importantes para Dios, que hemos de remar unidos, que todo seamos uno, que la tempestad ha desenmascarado nuestra vulnerabilidad y deja al descubierto nuestras falsas seguridades, el problema nos afecta a todos, tenemos una pertenencia común de hermanos, formamos un solo mundo. En el fondo el dilema es entre creernos autosuficientes o reconocer que solos nos hundimos y necesitamos invitar a Jesús a nuestra barca y tener fe, una fe que no consiste solo en creer que Dios existe, sino en ir hacia el Señor y confiar en Él, que nos da serenidad en nuestras tormentas.

No se trata de confiar en rápidas soluciones milagrosas, nos hemos de convertir de mentalidad y de estilo de vida, hemos de discernir entre lo que es necesario y lo que no lo es, dejar de confiar en nuestras seguridades y rutinas, dejar de sentirnos fuertes y capaces de todo, no ser codiciosos de ganancias, ni seguir anestesiados ante injusticias y guerras, mientras la tierra está gravemente enferma. Hemos de restablecer el rumbo hacia el Señor y hacia los demás, abrazarnos a la cruz de Jesús como timón, abrazar las contrariedades de la vida, reencontrar en la cruz la vida que nos espera, sabiendo que el Señor ha resucitado y vive a nuestro lado, dejar espacio para que el Espíritu actúe con su creatividad.

Hay que leer despacio esta homilía que acaba con una oración confiando la salud del mundo al Señor, por la intercesión de María: “Señor bendice al mundo, da salud a los cuerpos y consuela los corazones. Nos pides que no tengamos temor. Pero nuestra fe es débil y tenemos miedo. Mas tú, Señor, no nos abandones a merced de la tormenta. Repite de nuevo “No tengáis miedo” (Mt 28,5) y nosotros, junto con Pedro “descargamos en ti todo nuestro agobio, porque Tú nos cuidas (1ª carta de Pedro 5,7).

Al final, Francisco con la custodia dio la bendición Urbi et orbi, a Roma y al mundo. Y se retiró en silencio, mientras todavía lloviznaba y anochecía en Roma, las calles vacías.

Josef Ratzinger, Benedicto XVI, siendo Papa, escribió tres volúmenes sobre Jesús de Nazaret y al final del segundo volumen también cita la tempestad de los discípulos en el lago, mientras Jesús duerme; al ser despertado por ellos, les reprende por su poca fe. La tempestad a la que aludía Benedicto XVI era una tempestad eclesial: abusos sexuales y escándalos en las finanzas y curia vaticana. Ahora Francisco no se refiere simplemente a una tempestad de la Iglesia, sino a una tempestad que afecta a toda la humanidad, que se ve en peligro, por esto su mensaje y su bendición son para Roma y para el mundo entero, Urbi et Orbi, porque el problema no es solo eclesial, sino existencial, vital, profundamente humano. Los millones de telespectadores de todo el mundo que siguieron esta ceremonia, seguramente se sintieron confortados y esperanzados, con menos miedo y más esperanza. Porque la cuestión fundamental es elegir entre el miedo o la fe.

EL PAPA RESA PERQUÈ SUPEREM LA POR EN AQUEST TEMPS DIFÍCIL

A la missa de la casa Santa Marta, Francesc ha dirigit el seu pensament als ancians sols, als treballadors precaris i als quals exerceixen una funció social i poden ser afectats pel coronavirus. En la seva homilia, el Papa ha convidat a descobrir els nostres ídols, els ídols del cor, sovint amagats. La idolatria ens fa perdre tots els dons del Senyor.

Vatican News, 26 març 20

A la missa que s'ha transmès en directe des de la Capella de la Casa Santa Marta, Francesc ha resat perquè el Senyor ens ajudi a superar la por en aquest temps caracteritzat per la pandèmia del Covid-19. Aquestes han estat les seves paraules, introduint la celebració eucarística:

En aquests dies de tant patiment, hi ha tanta por. La por de la gent gran, que estan sols, en els asils d'ancians o als hospitals o a les seves cases i no saben el que pot passar. La por dels treballadors sense feina fixa que pensen en com alimentar els seus fills i veuen venir la fam. El temor de molts servidors socials que en aquest moment ajuden a tirar endavant la societat i poden contraure la malaltia. També la por - pors - de cadascun de nosaltres: cadascú sap quin és el seu. Preguem al Senyor perquè ens ajudi a tenir confiança i a tolerar i vèncer les pors.

En la seva homilia, comentant la primera lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32, 7-14), que relata la història del vedell d'or, Francesc ha parlat dels ídols del cor, ídols que sovint amaguem astutament, subratllant com la idolatria ens fa perdre-ho tot, ens fa perdre els dons mateixos del Senyor. La idolatria ens porta a una religiositat equivocada. Així que el Papa ens demana que fem un examen de consciència per descobrir els nostres ídols ocults.

ÁNGELUS: EVITAR “TRAGÈDIES” A LES PRESONS

ANITA BOURDIN

Zenit – 29 marzo 2020

“Pido a las autoridades que sean sensibles a este grave problema y tomen las medidas necesarias para evitar futuras tragedias”, dijo el Papa, lamentando las condiciones de vida en las prisiones superpobladas, en este momento de pandemia.

El Papa lanzó este llamado después del Ángelus, este domingo 29 de marzo de 2020, desde la biblioteca del Palacio Apostólico del Vaticano.

También habló de las dificultades de confinamiento para diferentes categorías: “Por el momento, mis pensamientos se dirigen de manera particular a todos aquellos que sufren la vulnerabilidad de verse obligados a vivir en grupos: casas de retiro, cuarteles ... Quisiera mencionar especialmente a las personas que están en prisión”.

El Papa evoca la señal de alarma lanzada por la Comisión de Derechos Humanos: “He leído un memorando oficial de la Comisión de Derechos Humanos que habla del problema de las prisiones superpobladas, que podrían convertirse en un tragedia. Pido a las autoridades que sean sensibles a este grave problema y que tomen las medidas necesarias para evitar futuras tragedias”.

El Papa concluyó con sus deseos: “Les deseo a todos un buen domingo. No se olviden de rezar por mí; yo lo hago por ustedes. Buen almuerzo y adiós”. Posteriormente, al Ángelus había pedido previamente la paz mundial.

Luego, el Papa se dirigió a su despacho, cuya ventana da a la plaza san Pedro, que se encontraba desierto, aparte del policía italiano que hace su ronda allí, para bendecir la ciudad.

DICASTERIO PARA EL SERVICIO DE DESARROLLO HUMANO INTEGRAL SOBRE EL DOCUMENTO AQUA FONS VITAE

A finales del mes en que se celebró el Día Mundial del Agua 2020, el Dicasterio para el Servicio del Desarrollo Humano Integral se complace en anunciar la publicación de *Aqua fons vitae. Orientations on Water, symbol of the cry of the poor and the cry of the Earth* (Orientaciones sobre el Agua, símbolo del grito de los pobres y del grito de la Tierra) enraizado en el Magisterio social de los Papas e inspirado en el trabajo realizado por miembros de la Iglesia nacional y local en diferentes países.

En el documento se distinguen tres aspectos o dimensiones relacionados con el agua: 1) el agua para uso humano; 2) el agua como recurso utilizado en muchas actividades humanas, en particular la agricultura y la industria; 3) el agua como superficie, es decir, los ríos, los acuíferos subterráneos, los lagos y sobre todo, los océanos y los mares. Para cada aspecto, el texto presenta los desafíos conexos y las propuestas operacionales para sensibilizar más sobre ese tema y sobre el compromiso a nivel local. La parte final del documento plantea una reflexión sobre la educación y la integridad. *Aqua fons vitae* está disponible - actualmente sólo en inglés - en el sitio web del Dicasterio.

El Dicasterio anuncia, además, que se está definiendo una estrategia para abordar la situación relativa al agua, a los servicios e instalaciones higiénicas en general (*WASH en inglés*), en las estructuras sanitarias pertenecientes a la Iglesia Católica. En los países pobres y en desarrollo hay demasiadas estructuras sanitarias que carecen de un acceso adecuado al agua para satisfacer las necesidades más básicas de limpieza e higiene. Sin agua limpia, lavabos, jabones, inodoros y procedimientos de higiene, miles de millones de pacientes, personal de asistencia y familias corren peligro porque faltan las bases o las infraestructuras para prestar cuidados apropiados, seguros y de calidad. Nacimientos, cirugías, infecciones, epidemias: nada de esto se puede gestionar con seguridad sin agua; y la situación es particularmente alarmante en estas semanas marcadas por la pandemia COVID-19. Sin embargo, miles de instalaciones sanitarias están funcionando como pueden sin esa salvaguardia del agua que permite limpiar y proteger la vida. Algunos líderes mundiales en el campo de la salud, incluidas las Naciones Unidas, han tomado cada vez más conciencia de esta cuestión. Coaliciones de organismos gubernamentales, organizaciones privadas y de beneficencia están elaborando planes de acción para enfrentar este problema con la mayor rapidez y eficacia posibles.

Tradicionalmente, la Iglesia Católica ha sido pionera y ha estado siempre extremadamente comprometida en el sector de la salud y de la asistencia sanitaria en todos los continentes. El Dicasterio para el Servicio del Desarrollo Humano Integral - después de haber consultado a las congregaciones religiosas, las conferencias episcopales, los organismos católicos de desarrollo y a expertos - desea animar y apoyar a aquellos que ya participan activamente en esta batalla para salvar vidas humanas. Numerosos sistemas católicos de asistencia sanitaria están trabajando para definir el alcance y la complejidad del problema mediante un muestreo de estructuras sanitarias católicas. El Dicasterio, en colaboración con algunos organismos, como *Catholic Relief Services* y *Global Water 2020*, ha decidido alentar este esfuerzo y contribuir a él, promoviendo -siempre que sea posible- investigaciones adicionales en algunos países. Los resultados de este estudio, así como los de otras encuestas realizadas recientemente por organizaciones sanitarias católicas, se utilizarán como punto de partida para planes de ejecución y de recaudación de fondos para sostener los planes operacionales.

Las organizaciones interesadas en sumarse a esta iniciativa pueden ponerse en contacto con el Dicasterio (a partir de mediados de abril) para solicitar más información o examinar las posibilidades de participación.

MENSAJE A LA CONGREGACIÓN: LA RESPUESTA CLARETIANA A LA PANDEMIA COVID-19

MATHEW VATTAMATTAM, CMF, SUPERIOR GENERAL

Mar 25, 2020

Queridos hermanos:

Saludos fraternales. Hoy es la solemnidad de la Anunciación del Señor en la que contemplamos la promesa de Dios de un hijo nacido de una virgen cuyo nombre es Emmanuel “Dios está con nosotros” (Is 7, 14; 8, 10) y el *fiat* de María (Lc 1, 38) al designio salvífico de Dios para la humanidad con todas las consecuencias que ello conllevaba para ella en el futuro. El hijo nacido de la virgen ofreció una respuesta de obediencia: “He aquí que vengo a hacer tu voluntad” (Hb 10,10). Como hijos del corazón inmaculado de María, responderemos a la presente pandemia COVID-19 con la mentalidad propia de nuestra identidad.

En Roma, estamos en la tercera semana de “vida enclaustrada” sin salir. La actual comunidad de 26 claretianos de la Curia se está acostumbrando a esta condición de manera saludable. Cada uno se ocupa de sus responsabilidades, estudios u otros trabajos domésticos y encontramos tiempo para compartir siempre que estamos juntos. Llevamos presente la humanidad vulnerable en nuestros corazones al Señor en oración y adoración. Dos de nosotros (Vicente Sanz y Carlos Verga) están retenidos en sus países de origen esperando viajar después de que la pandemia disminuya. La comunidad tiene una adoración diaria en las tardes antes de las vísperas. Los miembros han realizado algunos sacrificios para recaudar dinero y apoyar a Sant’Egidio, que proporciona alimentos para los sin techo. Hay medidas más estrictas en la ciudad para limitar los contactos humanos directos de cara a prevenir la propagación del virus, y las cumplimos.

Resulta desgarrador para nosotros saber del sufrimiento de nuestros hermanos y hermanas en Italia, especialmente en el norte, donde el número de muertos se está disparando. Sacerdotes, religiosos y personal de salud también se encuentran entre las víctimas. Esperamos que las medidas tomadas por el gobierno tengan efecto en los próximos días. La situación de otros países de Europa, América, África y Asia también está empeorando. Sólo tenemos un caso reportado hasta ahora entre los claretianos que es el de Mons. Javier Travieso que se encuentra infectado con el virus. Mons. Travieso Javier (hoy es el 11º aniversario de su ordenación episcopal) está estable y espera mejorar con el paso de los días. Permaneceremos cerca de nuestro hermano, y de todas las personas afectadas y que sufren este virus pandémico, con nuestras oraciones y amor.

La respuesta claretiana a la pandemia COVID-19

Me gustaría compartir con vosotros algunas reflexiones para ayudarlos a responder a la pandemia en nuestras respectivas comunidades y Organismos Mayores.

1. **Actitud hacia la Pandemia:** Respondemos a la pandemia con actitudes y virtudes cristianas y claretianas. Destacaría la **calma** (no pánico), la **fe** (sin caer en la impotencia), la **esperanza** (sin desesperación y oscuridad) y el **amor** (nunca indiferente y sin acedia). Como claretianos debemos estar con nuestro mejor espíritu cuando nos enfrentamos a situaciones difíciles y afrontamos esta crisis mundial. Sólo así podremos fortalecer a quienes nos rodean y apoyar todos los esfuerzos para hacer frente a la situación. La pandemia pasará como muchas otras en la historia de la humanidad. Sin embargo, viviremos esta crisis con conciencia, y haremos de buena gana y con amor todo lo que debamos hacer en este momento. También debemos estar preparados para hacer frente a las repercusiones de la pandemia en la economía mundial, el trabajo y las condiciones de vida, especialmente después de esta situación, que también nos afectarán a nosotros.

2. **Responsabilidad por uno mismo y por los demás:** Todos debemos asegurarnos de que seguimos plenamente las directrices dadas por las autoridades civiles y eclesásticas. La irresponsabilidad de algunos civiles ha causado una situación catastrófica en algunos lugares. Cuando se está sano, se tiende a ignorar las prescripciones sobre el contacto humano y la higiene personal para evitar la propagación del virus. El descuido de un miembro puede poner en peligro a todo el grupo o comunidad y a todos aquellos con los que se encuentre. Todos los Superiores deben velar por que se sigan las instrucciones en su respectivo Organismo Mayor o comunidad. También invito a los Superiores Mayores y a sus Consejos a evaluar la situación en su región y ver cómo pueden colaborar con los esfuerzos de la Iglesia y de la sociedad civil para hacer frente a la situación. Cada

uno de nosotros debe prestar atención para no convertirse en la causa de infectar a otra persona como portador del invisible virus. Si algún miembro de la propia comunidad se infecta, por favor se ha de informar inmediatamente al Superior Mayor y seguir estrictamente lo que le soliciten las autoridades sanitarias de la región. Es importante conocer de antemano estas directrices consultando las fuentes pertinentes.

3. **Extraer de la fuente:** necesitamos fuerza espiritual para hacer frente a la situación que requiere más que esfuerzos humanos de cara a vencer a la pandemia. La mayoría de nosotros no puede y no debe salir directamente al encuentro de la gente para dar asistencia. Sin embargo, como Moisés que levantó sus brazos al Señor para fortalecer a Israel en la batalla (Éx 17,11), levantaremos nuestros corazones en oración durante la “permanencia en casa” pidiendo sabiduría y fuerza para los profesionales de la salud y las autoridades civiles que están en primera línea haciendo frente a la peligrosa situación. Todos nosotros deberíamos encontrar algún momento para rezar por aquellos que están en primera línea luchando contra la enfermedad y por aquellos que son víctimas. La mayoría de los cristianos del mundo no pueden participar en la Misa en persona. Llevémoslos en nuestros corazones cuando celebremos la Eucaristía. Me causa alegría saber que la mayoría de las comunidades han organizado momentos de oración y adoración pidiendo la misericordia de Dios y el fin de este virus COVID-19.

4. **Creatividad e innovación:** El tiempo de “quedarse en casa” para desconectar y derrotar el virus debería ser un tiempo para formas creativas e innovadoras de

conectar con otros para llevar a cabo nuestra misión al pueblo. Nuestros misioneros están llegando a la gente de muchas maneras. Me alegra saber que nuestros hermanos están realizando sus ministerios usando los medios sociales. Muchos han comenzado los estudios bíblicos y el catecismo a través de Internet o de la videoconferencia. Muchas actividades espirituales se realizan a través de *streaming*. Los estudiantes continúan sus estudios *online*. Las comunidades hacen sacrificios para recaudar dinero de cara a conseguir comida para los trabajadores vulnerables y los vendedores ambulantes afectados por el cierre de tantas semanas. Aunque nos quedamos en casa para romper la cadena de difusión del virus, nuestros corazones están con nuestra gente. Por favor, pensad juntos y descubrid cómo podéis llegar a ellos y cómo podemos responder con los dones que tenemos como misioneros. Este tiempo de permanencia en casa debería transformarse en un momento para profundizar en la presencia divina interior y descubrir el rostro del Señor en los demás, especialmente en los hermanos que sufren. Toda la creatividad pastoral debe fluir de esta profundidad y amplitud de nuestra fe. El mensaje de vídeo enviado desde la casa madre de Vic (CESC) por los PP. Carlos Sánchez y Josep Rovira es una alentadora invitación a todos nosotros a aprovechar el tiempo desde una clave claretiana. La actual situación de inmovilidad obligatoria también nos llama a familiarizarnos con encuentros *online* y las videoconferencias a diferentes niveles, en lugar de tener las diferentes oficinas y ministerios en un estado de moratoria por mucho tiempo.

5. **Comunicar la energía positiva y potenciarse mutuamente:** Escucharemos cientos de teorías, mensajes y propuestas de remedios relacionados con el COVID-19 que están circulando en los medios sociales. Como muchos también nosotros somos ávidos usuarios de los medios sociales. Por favor, tengamos en cuenta los efectos de los mensajes y reenvíos que compartimos con otros. Cuando difundimos noticias falsas o información no confirmada a otros causando pánico y negatividad en sus mentes, también estamos actuando como el mismo virus contra el que luchamos, excepto que el virus infecta los cuerpos mientras que nuestros mensajes infectan las mentes. Podemos obtener información fiable sobre este tema en el sitio oficial de la OMS: <https://www.who.int/>. Seamos misioneros que portan consuelo, esperanza y fuerza a los demás por todos los medios posibles, en lugar de ser profetas de fatalidades y sembradores de negatividad. Podemos ser evangelizadores en los medios de comunicación social utilizándolos como una oportunidad para difundir el bien.

6. **Dejad que la Palabra de Dios os ilumine:** Como servidores de la Palabra, éste es un momento para nutrirnos y nutrir a los demás con la Palabra de Dios. Ésta nos da una visión y comprensión más profunda de los eventos que suceden en y alrededor de nosotros. Todos los acontecimientos de la historia son signos de la acción salvadora de Dios. La situación actual está abriendo los ojos de muchos seres humanos a muchas realidades: el desastre ecológico que hemos estado infringiendo sin pensar para satisfacer la codicia humana; la igualdad fundamental de todos los seres humanos antes de la inminente muerte; el beneficio para los animales y las plantas cuando los seres humanos han reducido la contaminación; el valor y la necesidad de replantearse el modelo de vida de la montaña rusa y estar en casa con los seres queridos; la

necesidad de luchar juntos contra el enemigo común invisible olvidando las diferencias. El COVID-19 ha mostrado físicamente la interconexión de la aldea global en la que un virus contagioso puede viajar en un par de meses a 196 países cobrándose 16.362 vidas e infectando a 375.498 personas (informe de la OMS hoy a las 10 de la mañana, 25/3/2020). A menudo, no somos conscientes de los virus invisibles sociales, psicológicos y espirituales que infectan la mente y el espíritu humanos, y que agotan la vitalidad de las vidas individuales y de la comunidad humana. Los ejemplos son abundantes, como en el caso del abuso sexual de menores, el aborto, la corrupción política, etc., que deforman la dignidad divina de los seres humanos. Leamos la situación humana afectada por este evento pandémico a la luz de la Palabra de Dios que es “más aguda que cualquier espada de doble filo que atraviesa hasta dividir el alma y el espíritu, las coyunturas y los tuétanos, y juzga los pensamientos y las intenciones del corazón” (Hb 4,12).

Queridos hermanos, quiero expresaros la cercanía del Superior General y del Consejo General, así como de la Comunidad de la Curia General a cada uno de vosotros. Encomendamos a todos los claretianos, a todas las personas confiadas a nuestro cuidado pastoral, junto con toda la Iglesia y la humanidad, a la protección y el consuelo del tierno amor del Inmaculado Corazón de María. Nos unimos al Papa Francisco en la oración por la sanación del mundo.

Fraternalmente,

Mathew Vattamattam, CMF
Superior General

<http://www.claret.org/es/tablero/mensaje-a-la-congregacion-la-respuesta-claretiana-a-la-pandemia-covid-19/>

L'EPIDÈMIA DE LA SOLEDAT

Carta dominical del cardenal Joan Josep Omella

Diuen que un dia un senyor d'edat avançada va portar el seu mòbil a reparar convençut que no anava bé. L'amo de la botiga, després d'inspeccionar l'aparell, li va dir: «Senyor, aquest mòbil no està espatllat, funciona perfectament». El senyor, amb llàgrimes als ulls, li va respondre: «Si no està espatllat, llavors, per què ningú em truca?».

Aquesta història tan trista és un reflex de la situació de soledat de molta gent gran, especialment aquests dies de reclusió forçosa. Ens dol veure com les seves vides transcorren sense cap al·licient. Alguns avis, tot i que no viuen sols, se senten invisibles: no els deixen prendre decisions ni opinar. Se'ls arracona com els trastos vells que fan nosa. D'altres, són abandonats en residències on amb prou feines reben alguna trucada i les visites són gairebé nul·les. La majoria ja no recorda què és una xerrada distesa, un copet a l'esquena o una abraçada.

La soledat és una gran epidèmia del segle XXI, s'estén silenciosament i ja afecta una gran part de la població occidental, especialment la gent gran. A Espanya, per exemple, més de 850.000 persones de més de vuitanta anys viuen soles. El 2019, els bombers de Barcelona van irrompre en 141 domicilis per rescatar ciutadans que havien mort, completament abandonats, a casa seva. Gairebé tots superaven els seixanta anys.

En aquest temps de Quaresma, i mentre duri l'estat d'alarma decretat pel govern, estiguem a prop de les persones més vulnerables: la gent gran. Prenent les precaucions necessàries exigides per les autoritats sanitàries: oferim-nos als nostres veïns més necessitats per anar a comprar allò que necessitin, per llençar la bossa d'escombraries o per treure a passejar el seu gos.

Ajudar la gent gran no és només un gran acte d'amor, sinó també una de les almoines més exigibles per a persones que es veuen limitades per l'edat o per la malaltia. ¿Per què no dediquem quinze minuts diaris a trucar a aquelles persones soles que tenim més a prop: una veïna d'edat avançada que viu sola, una tia-àvia que veiem molt de tant en tant o, fins i tot, als nostres pares?

Oferir el nostre temps i companyia és un regal preciós, molt difícil de trobar i de rebre. No és l'obsequi més regalat, però sí el més preuat. El papa Francesc vol que la gent gran no sigui descartada en la nostra societat i, a més a més, ens adverteix: «De vells, en som nosaltres: ho serem tard o d'hora, inevitablement, encara que no ens ho pensem». Efectivament, si Déu vol, tots algun dia podem arribar a la vellesa.

Benvolguts germans i germanes, descobrim en la soledat de les persones i, en particular, dels nostres avis, una oportunitat per donar amor i rebre'n. Acompanyem-los i ajudem-los, no només durant aquests dies convulsos sinó sempre. Escoltem les seves històries, regalem-los el nostre temps i, llavors, com ens diu el profeta Isaïes: «Brillarà com l'alba la teva llum [...]». Quan invoquis el Senyor, ell mateix et respondrà; quan cridis auxili, ell et dirà: Aquí em tens!» (Is 58,8-9).

† Card. Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

¿VÍCTIMA O TESTIGO DEL CORONAVIRUS?

Seve LÁZARO, SJ, relata su experiencia como enfermo, y como testigo,
DE LA PANDEMIA DEL CORONAVIRUS

infosj

Martes, 24 Marzo 2020

Me piden que escriba unas letras sobre cómo estoy viviendo este tiempo de aislamiento. El haber sido tocado por esto del coronavirus y haber visto sus garras primero en casa y luego en el hospital, sin hacerme sentir diferente a nadie, me convierte un poco en víctima y otro poco en testigo, como muchos otros. Creo que el aprendizaje está en ir del primero al segundo.

Víctima, como tanta y tanta gente que a mi alrededor lo padece y lo sufre. Con esa incertidumbre de ver los síntomas aparecer y darme cuenta de que nada me calma, de que nada alivian esos remedios de paracetamol, ibuprofeno, nolutil, y tantos otros calmantes. ¡Qué desesperación llegué a sentir con esa maldita fiebre que no se me iba!

Víctima, porque me sentí esquizofrénicamente desinformado de lo que realmente me pasaba. Pues los números oficiales de teléfono a los que llamaba, nunca me cogían, o los médicos me lo negaban todo en los pasos previos al ingreso, quédate en casa, me decían, será una gripe, será un cuadro viral, bueno, te vamos a hacer unas pruebas y te vuelves a casa... Cuando por otro lado, los medios me inundaban de información con los síntomas, y día a día en mi domicilio comprobaba que eran los que yo tenía. ¡Llegué a no entender nada!

Víctima también de verme de repente marcado y señalado, como alguien al que hay que aislar inmediatamente y del que hay que prevenirse, del que hay que avisar urgentemente que lo tengo, para que todos aquellos con los que estuve en contacto se pusieran rápidamente en cuarentena. Lo que me hizo ver el rostro más amargo de esta pandemia: estoy contagiado y condenado a estar solo, apartado. Todavía resuena en mi cabeza el grito de una enfermera diciéndole a otra que se disponía a entrar en mi habitación: ¡En la 325 no entres por nada del mundo! Cuántas habitaciones y domicilios tienen esa marca y se les habla y mete la comida desde la puerta, o se les llama por teléfono una miserable vez al día desde los centros médicos, para poco a poco dejarles morir, como a Pepi, la sacristana de nuestra parroquia.

Pero esta vivencia de víctima, que tal vez es la primera, tiene que ir dejando paso a otra, la de testigo, y esta, al menos en mi caso, está siendo la vivencia más profunda y más fecunda, en lo que puedo alcanzar a ver.

Testigo de ver cómo la debilidad me roza, se instala en mi vida o me llega a invadir: es muy duro vivirse ahí, durante minutos, horas, días que se hacen eternos... Pero a la vez es muy fecundo, porque toco el humus y la tierra de eso que soy realmente, un ser terrenal, finito, fragmentado... Muy lejos de ese endiosamiento y centro en el que me gusta vivir, y por el que me afano cada día desde mi pericia personal o profesional. Qué bueno que este

dichoso virus nos esté haciéndonos sentir débiles a todos: a los especialistas, a los políticos, a los profesionales de la salud, a los familiares y, cómo no, a los enfermos. Qué oportunidad está siendo para aprender a adorar y dar gracias por el misterio de fragilidad y vulnerabilidad que envuelve esta aventura de mi vida.

Testigo de ver cómo tantas y tantas personas desde diferentes puestos hacen todo lo que pueden. Se cuenta que Van Eyck y algunos otros pintores flamencos firmaban sus cuadros con una misma frase que decía: «*como mejor puedo*». Y esa es la firma que todos estamos poniendo en esta cuarentena. Me gustaría estar mejor de lo que muchas veces me descubro, vivir mejor este difícil momento, sentirme más útil desde lo que voy haciendo o querría hacer... Todos estamos lejos o muy por debajo de eso por lo que tanto se nos mide

en las empresas y trabajos: nuestro rendimiento profesional. Pero quién nos ha metido eso en la cabeza. Lo que la vida me pide en esta y en cualquier otra circunstancia es que haga «*como mejor pueda*». Y me ha sido y es tan hermoso verlo en los cuidados de la gente de la comunidad en la que vivo, y que tan cariñosamente me atienden en el aislamiento; como en Raúl, el médico que durante esos cinco días que estuve en casa me llamaba por la mañana, por la tarde y por la noche; como en todo el equipo del

hospital de Asisa en Moncloa donde estuve ingresado cinco días; como en toda esa corriente de mensajes de ánimo y oración que he recibido y recibo por el teléfono; como en la sociedad entera que lo único que puede hacer es quedarse en casa y aplaudir agradecidamente todos los días a las 20:00 h. Qué gran aprendizaje este de sentirnos todos más torpes, menos eficaces, haciendo solo «*como mejor podemos*».

Testigo, finalmente, de lo incondicional. No tengo dudas de que esta pandemia me está obligando en todos estos días a mirar de frente a ese acontecimiento al que siempre intento esquivar: la muerte. Lo veo en las cifras que cada día se van multiplicando y que ya no son cifras, sino rostros e historias de personas que quiero, cercanas a la familia, al barrio en el que vivo, al trabajo, a la parroquia de la que formo parte, a todos los ámbitos de la sociedad... En mis días de hospitalización, las cuatro noches me despertaban los gritos del paciente de la habitación de al lado, al cual con oxígeno y todo le venían ataques de tos que intentaban ahogarle... y yo al lado rezaba. Mi madre, que también me llamaba cada día dos veces, el martes 17 me contaba cómo el domingo 15, cuando los puse por el WhatsApp familiar que me llevaban al hospital, dice que le dijo a mi hermano con el que vive que la acompañara a la iglesia a rezar. Yo, sin dejarla terminar, le pregunté: «¿no le habrás pedido a Dios que me cure sí o sí?» Y ella, con su fe de 84 largos años me dijo: «no, hijo ¿cómo se te ocurre que voy a pedirle eso a Dios, si no somos nada? Solo le dije que te curaras *si conviene*. Y lo que luego le supliqué todo el tiempo es que donde tú fueras, que me llevara allí, contigo. Que solo junto a ti querría estar, fuera donde fuera». En esa hora, solo acerté a llorar. Pero estos días volviendo a ella, siento que ahí empezó mi mejoría. Allí dentro de mí, donde hasta entonces solo existían el virus y la soledad que le acompañaba, de repente sentí que más adentro incluso, y saltándose todos los protocolos, se había metido el amor incondicional de mi madre.

Qué bueno, que esta pandemia nos esté poniendo cerca de lo incondicional de la vida que es la muerte, pero que es también el amor. Y que cuando acertamos a expresarlo, como mi madre conmigo, estoy seguro de que se revelará más fuerte y entrará más adentro que el mismo virus, hasta arrancarnos de él. Así que no dejemos de gastar en teléfono para gritar a todos los que se sienten solos y enfermos que no lo están, que hay algo más fuerte que es el amor que les tenemos.

Confinats Per UNA BOMBARDA COL·LECTIVA

XAVIER MELLONI, SJ

En aquesta situació tan aclaparadora que estem vivint, hi ha quelcom nou: que no podem parlar en singular, perquè ens afecta a tots. Estem davant d'un èxode col·lectiu que ens està apropant els uns als altres d'una manera nova, sense comparació. Una estranya proximitat, perquè no pot ser física, i no obstant això ens sentim més a prop els uns dels altres que mai: amb els companys de comunitat, amb tots els que col·laboren amb nosaltres de diferents maneres, amb els veïns del nostre barri i de la nostra ciutat, amb el país, amb el món, amb les difícils decisions que han de prendre els polítics, amb tot el cos sanitari i amb tota la quantitat d'una altra gent els serveis dels quals donem per descomptat en la nostra societat tan anònima i que ara comencen a tenir rostre. Ens sentim agermanats més que mai, i agraïm el que fem els uns pels altres.

Però necessitem prendre perspectiva i adonar-nos que potser estem vivint, d'una manera col·lectiva, el que li va succeir a Ignasi de Loiola: una bombarda va segar la seva cama en plena batalla i es va aturar. Va ser forçat a un confinament d'uns nou mesos. Les primeres setmanes es va debatre amb el dolor i amb la mort, però després es va començar a obrir en ell alguna cosa diferent i d'aquest temps va néixer un home nou. ¿No és aquesta l'oportunitat que se'ns està donant com a societat, fins i tot com a civilització? ¿No és una bombarda la qual ha segat la nostra carrera imparabile, el galop d'un gegant que ningú podia aturar? Tot d'una, hem estat immobilitzats per uns petits éssers que ni tan sols veiem i el gran colós ha caigut. El món que creïem invulnerable no ho és.

Confusos i atordits, amb dolor i també amb por, estem postrats en un llit, cadascú en el seu (perquè cada un ha de fer el seu propi procés) però també tots en la mateixa cambra, perquè

aquesta postració ens afecta i ens pertoca a tots. S'haurà de passar per totes les fases d'aquest tràngol. No ens podem ni podrem saltar cap pas perquè la Vida té les seves lleis i la Vida és mestra. Procedeix de Déu i res és aliè a Ell, sinó que tot és manifestació seva. També aquesta prova. Ignasi va necessitar el seu temps per comprendre-ho. Al començament va haver de lidiar amb la febre i el dolor de les seves ferides; quan es van començar a calmar, primer va buscar entretenir-se i finalment va ser trobat per Qui el buscava a través d'aquesta ferida. El que a l'inici va viure com una derrota i un fracàs, va ser el seu segon naixement. Com Ignasi, potser tractarem al començament d'entretenir-nos llegint llibres de cavalleries que ens evadeixin del nostre veritable combat; o potser ja ens hem posat a llegir textos autèntics, textos reveladors que ens retornen a nosaltres mateixos per disposar-nos a Escoltar.

El que és nou de tot això és que no es tracta d'una situació individual, sinó col·lectiva i civilitzadora. És ara quan se'ns dona l'oportunitat de posar-nos realment a Escoltar i a discernir els signes. Però no sols, sinó junts. Potser aquesta sigui la diferència fonamental respecte a Ignasi. Com li va passar a ell, el repte està en passar d'un confinament forçat a un retir lliurement elegit.

Disposem de moltes eines -entre elles, les que Ignasi mateix ens va deixar- per convertir aquest confinament col·lectiu en un retir compartit, en uns Exercicis col·lectius de discerniment i [re] conversió. Són molts els elements, molts els plànols i nivells que estan en joc. Sant Ignasi va començar a posar-los nom en el seu llit convalescent de Loiola. Allà va aprendre a discernir. Però va ser només quan el van detenir i va ser d'una manera abrupta i dura. Ell no ho hagués fet per mutu propi. Tampoc nosaltres, tampoc la nostra societat estava disposada a fer-ho.

Beneït confinament si ens serveix per rebre una llum i un coneixement que no teníem i beneïda prova si ens ajuda a rebre-la i descobrir-junts. Més que mai ens necessitem els uns als altres. La llum d'un és llum per a tothom.

Xavier Melloni, sj

Ibn Sina (980 - 1037), metge i filòsof persa, i pare de la medicina moderna, va escriure: "*La imaginació és la meitat de la malaltia; La tranquil·litat és la meitat de l'remei; I la paciència és el començament de la cura*". Pertinent per a aquests dies de desassossec.

CORONAVIRUS: AUTODEFENSA DE LA PROPIA TIERRA

Leonardo Boff 27/03/2020

La pandemia del coronavirus nos revela que el modo como habitamos la Casa Común es perniciosos para su naturaleza. La lección que nos transmite suena así: es imperativo reformatear nuestra forma de vivir en ella como planeta vivo. Ella nos avisando de que así como nos estamos comportando no podemos continuar. En caso contrario la propia Tierra se librará de nosotros, seres excesivamente agresivos y maléficos para el sistema-vida.

En este momento, ante el hecho de estar en medio de una guerra global, es importante que seamos conscientes de nuestra relación hacia ella y de la responsabilidad que tenemos en el destino común Tierra viva-humanidad.

Acompáñenme en este razonamiento: el universo existe desde hace ya 13,7 mil millones de años cuando ocurrió el big bang. La Tierra hace 4,4 mil millones. La vida hace 3,8 mil millones. El ser humano hace 7-8 millones. Nosotros, el homo sapiens/demens actual hace 100 mil años. Todos, el universo, la Tierra y nosotros mismos, estamos formados con los mismos elementos físico-químicos (cerca de 100) que se forjaron, como en un horno, en el interior de las grandes estrellas rojas durante 2-3 mil millones de años (por lo tanto hace 10-12 mil millones años).

La vida, probablemente, comenzó a partir de una bacteria originaria, madre de todos los vivientes. La acompañó un número inimaginable de microorganismos. Nos dice Edward O. Wilson, tal vez el mayor biólogo vivo: solo en un gramo de tierra viven cerca de 10 mil millones de bacterias de hasta 6 mil especies diferentes (La creación: cómo salvar la vida en la Tierra, 2008, p. 26). Imaginemos la cantidad incontable de esos microorganismos en toda la Tierra, siendo que solamente el 5% de la vida es visible y el 95%, invisible: el reino de las bacterias, hongos y virus.

Sigan acompañándome en mi razonamiento: hoy es considerado un dato científico, desde 2002, cuando James Lovelock y su equipo demostraron ante una comunidad científica de miles de especialistas en Holanda que la Tierra no sólo tiene vida sobre ella, ella misma está viva. Emerge como un Ente vivo, no como un animal, sino como un sistema que regula los elementos físico-químicos y ecológicos, como hacen los demás organismos vivos, de tal forma que se mantiene vivo y continúa produciendo una miríada de formas de vida. La llamaron Gaia.

Otro dato que cambia nuestra percepción de la realidad: En la perspectiva de los astronautas, ya sea desde la Luna o desde las naves espaciales, así lo testimoniaron muchos de ellos, no existe distinción entre Tierra y humanidad. Ambas forman una entidad única y compleja. Se consiguió hacer una foto de la Tierra antes de penetrar en el espacio sideral, fuera del sistema solar: en ella aparece, en palabras del cosmólogo Carl Sagan, como “un pálido punto azul”. Nosotros estamos, pues, dentro de ese pálido punto azul, como aquella porción de la Tierra que, en un momento de alta complejidad, empezó a sentir, a pensar, a amar y a percibirse parte de un Todo mayor. Por lo tanto, nosotros, hombres y mujeres, somos Tierra, que se deriva de húmus (tierra fértil), o del Adam bíblico (tierra arable).

Sucede que nosotros, olvidando que somos una porción de la propia Tierra, comenzamos a saquear sus riquezas en el suelo, en el subsuelo, en el aire, en el mar y en todas partes. Se buscaba realizar un osado proyecto de acumular lo más posible bienes materiales para

el disfrute humano, en realidad para el de la sub-porción poderosa y ya rica de la humanidad. En función de ese propósito se ha orientado la ciencia y la técnica. Atacando a la Tierra, nos atacamos a nosotros mismos que somos Tierra pensante. Tan lejos ha llegado la codicia de este pequeño grupo voraz que ella actualmente se siente agotada hasta el punto de haber sido alcanzados sus límites infranqueables. Es lo que técnicamente llamamos la Sobrecarga de la Tierra (the Earth overshoot). Sacamos de ella más de lo que puede dar. Ahora no consigue reponer lo que le quitamos. Entonces da señales de que está enferma, de que ha perdido su equilibrio dinámico, calentándose de manera creciente, formando huracanes y terremotos, nevadas antes nunca vistas, sequías prolongadas e inundaciones devastadoras. Y más aún: ha liberado microorganismos como el sars, el ébola, el dengue, la chikungunya y ahora el coronavirus. Son formas de vida de las más primitivas, casi al nivel de nanopartículas, sólo detectables bajo potentes microscopios electrónicos. Y pueden diezmar al ser más complejo que ella ha producido y que es parte de sí misma, el ser humano, hombre y mujer, poco importa su nivel social.

Hasta ahora el coronavirus no puede ser destruido, solo le impedimos propagarse. Pero ahí está produciendo una desestabilización general en la sociedad, en la economía, en la política, en la salud, en las costumbres, en la escala de valores establecidos.

De repente hemos despertado asustados y perplejos: esta porción de la Tierra que somos nosotros puede desaparecer. En otras palabras, la propia Tierra se defiende contra la parte rebelada y enferma de ella misma. Puede sentirse obligada a hacer una amputación como hacemos con una pierna necrosada. Sólo que esta vez es toda esa porción tenida por inteligente y amante, que la Tierra no quiere como suya y acabe eliminándola.

Y así será el fin de esta especie de vida que, con su singularidad de autoconciencia, es una entre millones de otras existentes, también partes de la Tierra. Esta continuará girando alrededor del sol, empobrecida, hasta que haga surgir otro ser que sea también expresión de ella, capaz de sensibilidad, de inteligencia y de amor. De nuevo recorrerá un largo camino para modelar la Casa Común, con otras formas de convivencia, esperamos, mejores que la que nosotros hemos modelado.

¿Seremos capaces de captar la señal que el coronavirus nos está enviando o seguiremos haciendo más de lo mismo, hiriendo a la Tierra autohiriéndonos en el afán de enriquecer?

*Leonardo Boff ha escrito: Cuidar la Tierra – proteger la vida: cómo escapar del fin del mundo, Record 2010, Trotta y Dabar 2011.

Traducción de Mª José Gavito Milano

Compartilhar:

<https://leonardoboff.wordpress.com/2020/03/27/coronavirus-autodefensa-de-la-propia-tierra/?fbclid=IwAR1gKKUxbByAKk9M5ta7K2APaJNRwET6t-ZuuiAtDOVwSV9L5fk76x6AW8w>

AVUI, SÍ!

Maria del Mar Albajar, abadessa del Monestir Sant Benet de Montserrat

Avui he començat a resar el Pare nostre a poc a poc. I dic començat perquè no he acabat... Pare nostre que esteu en el cel.

Pare nostre que estàs en el somriure de l'Oliver, un amic amb síndrome de Down, feliç aprenent a anar en bicicleta pel pis aquests dies. Que estàs en els brots nous d'aquesta primavera que ignora la pandèmia. I en els moments que ens recordem i preguem els uns pels altres. Que estàs en la trucada de la doctora del CAP a la Conxita per dir-li que recorda amb tendresa els seus pares que han mort. I així va trucant els familiars dels pacients que sap que han mort aquests dies. I que estàs en la força mateixa que la Conxita troba per tornar a començar cada matí.

Sigui santificat el vostre nom,

sigui recordada la teva presència amorosa, que fem lloc en nosaltres al teu amor sense límits, que no t'oblidem, Amor que ens estimes a cadascuna a través de tants i tants petits i grans gestos i detalls al llarg del dia.

Vingui a nosaltres el vostre regne,

la teva manera d'estimar, la teva llibertat alliberadora, aquell somni teu que voldries que visquéssim respectant-nos els uns als altres, ajudant-nos mútuament, col·laborant amb creativitat, recolzant la ciència i les arts, tenint cura dels més febles.

Faci's la vostra voluntat ací a la terra com es fa en el cel.

Si, Déu meu, que l'amor faci fora les pors, que les cuirasses tremolin davant la confiança d'un infant, que la teva bondat acaroni els cors de les persones que estimo i els de les que no conec, que la Vida esclati en la fragilitat dels intents de fer el bé, que la tendresa acompanyi el patiment i la intel·ligència ajudi a viure aquesta situació amb el menys mal possible.

Avui, faci's, si, a la teva manera Senyor, i juntes i junts ens ens en sortirem.

LA CRISI PANDÈMICA, UNA OPORTUNITAT

FRANCESC TORRALBA

Professor de la Fundació Blanquerna-URL
Catalunya Cristiana, 29/03/2020

Les crisis són sempre una oportunitat. Ningú no desitja patir una experiència crítica, veure com les seves rutines i hàbits quotidians s'alteren significativament, però les crisis, ben digerides, són una oportunitat i no solament a títol individual, sinó també col·lectiu.

La crisi pandèmica que patim ens exigeix estar confinats, closos en l'espai íntim de la llar. Aquesta reclusió és una novetat en la nostra vida quotidiana. Tendim a marxar de casa d'hora i, sovint, arribem tard, després d'un dia de múltiples activitats. L'imperatiu de restar a casa ens desafia, ens sacseja, fins i tot, ens indigna, perquè volem exercir la nostra llibertat de moviments, però també és una gran oportunitat, una ocasió que pot ser molt fecunda per a tots.

És, en primer lloc, un acte de solidaritat. No solament estem confinats per protegir-nos a nosaltres mateixos, sinó per protegir els altres conciutadans i, especialment, els grups més vulnerables de la societat, els qui estan més exposats a patir la malaltia. Hem d'estar a casa, però això no és fàcil. S'obren, però, un munt de possibilitats. La vida activa deixa pas a la vida contemplativa; la vida exterior, generalment acuitada i sense pausa, cedeix pas a la vida interior.

Tot això ens causa neguit. Què farem ara? Com passarem les hores tots plegats? El qui està sol, haurà de pouar en la seva creativitat per mirar d'ocupar el temps. Els qui vivim acompanyats de fills, haurem de conrear mútuament la paciència i la tolerància per evitar les friccions pròpies de la vida en comú.

La crisi que patim és una ocasió per créixer, per fer net, per mirar-nos per dins, per retrobar el que és essencial, per engegar converses que mai no hem tingut amb els nostres fills, per llegir llibres acumulats a la prestatgeria, per acostar-nos a l'Evangeli i meditar-lo a fons, paràbola a paràbola, per assaborir aquella música que ens transporta al setè cel, per donar-nos mútuament ànims, per racticar la vida comunitària i prendre distància del consumisme compulsiu que col·lectivament ens caracteritza.

També és una ocasió per agrair als professionals de salut tot el que fan per curar i cuidar els qui ateixen; per veure el que ens uneix a tots, més enllà de la cansada picabaralla política. No somfortunats. Ningú no vol les crisis, tampoc el patiment, el desconcert, ni la desfeta econòmica que suposarà per a moltes economies domèstiques. Ningú no ho vol, però ens ha tocat viure-la.

La crisi és una ocasió per ser més humils, més atents, més solidaris, més respectuosos amb les autoritats públiques i més agraïts als científics que cerquen la fórmula per evitar la seva extensió. També és un temps per retrobar la pregària, per confrontar-se a Déu, per demanar-li que ens doni la força per afrontar-la amb dignitat, amb templança i amb esperança; perquè vessi els seus dons en tots els ciutadans, especialment en aquells que pateixen la malaltia en la pròpia carn.

Haurem d'aprendre a consolar-nos, a dir-nos les paraules de conhort i d'estima, a establir vincles més sòlids i sincers. Aquest temps de separació física també és una ocasió per adonar-nos del valor que té la relació social, el tracte amb els altres, el llenguatge no verbal. Ens costa desprendre'ns d'aquest llenguatge, però, en fer-ho, ens adonem del valor que té i com el necessitem per expressar l'afecte que sentim per les persones més properes. Paciència i esperança.

CRISTINA ANTOLÍN: "SI EL CORONAVIRUS ARRIBA A L'ÀFRICA AMB TOTA LA SEVA FORÇA, SERÀ CATASTRÒFIC

Mans Unides

Per la seva experiència de treball com a metge a l'Àfrica -quinze anys a la República Democràtica de Congo i disset al Camerun- la missionera Cristina Antolín coneix bé el que suposen les malalties i les deficientes estructures sanitàries en la major part dels països de continent: "A l'Àfrica moren milers i milers de persones cada any -entre ells, molts infants-, per malalties com el paludisme, la sida, la tuberculosi, l'hepatitis o el xarampió, entre d'altres, per no esmentar l'èbola ", afirma la religiosa.

Aquestes malalties arriben al continent africà a xifres molt superiors a la mitjana mundial perquè, a més, a l'Àfrica, segons Antolín-, disposen de pocs hospitals i centres sanitaris i tenen una ràtio molt baixa d'agents de salut pel que fa a la quantitat de població: "en la majoria de països africans tenen menys de 2 metges i menys de 10 infermeres per cada 10.000 habitants, mentre que, per exemple a Espanya, tot i la millora dels darrers anys, tenim una mitjana d'uns 40 metges i 50 infermeres per cada 10.000 habitants", explica la metgessa espanyola. "En la majoria dels països africans no hi ha seguretat social i falten medicines essencials. Tot això, unit a programes de prevenció insuficients, a la manca d'aigua i de mesures higièniques, a l'amuntegament de la població i als desequilibris alimentaris, fa que hi hagi un gran nombre de persones vulnerables i amb molt risc de desenvolupar malalties, de manera que, si el coronavirus entrés al continent amb tota la seva força, seria, sens dubte, catastròfic", assegura la missionera espanyola. "Els índexs de morbiditat (malaltia) i de mortalitat serien altíssims perquè, donades les condicions del continent, totes les persones serien de risc", recalca Antolín.

Tota la població és vulnerable

Per a la religiosa espanyola, la joventut de la població africana, en un continent en el qual la majoria dels seus habitants -el 70% - tenen menys de trenta-quatre anys i només el 5% tenen més de seixanta anys, no seria un impediment perquè la malaltia es desenvolupés amb tota cruesa: "així com a Europa, les persones més vulnerables són les d'edat avançada, a l'Àfrica tota la població esdevindria vulnerable, ja que el desenvolupament i l'aplicació de programes de prevenció sanitària són escassos i la malnutrició està molt estesa", explica.

Per Cristina Antolín si la pandèmia es propagues per Àfrica com en altres continents:

- La quantitat de centres sanitaris capacitats per diagnosticar i tractar el coronavirus seria mínima, l'espai per a aïllament dels malalts molt limitat i els serveis d'UCI gairebé inexistents.
- Atès el nombre tan baix de metges i infermers que té el continent, seria impossible poder assistir a la població afectada.
- La manca de material que existeix, fins i tot el més bàsic, provocaria que la transmissió i el contagi del personal sanitari fos molt més extens i greu.
- A l'Àfrica les recomanacions d'aïllament són difícils d'assumir i d'aplicar atès que la majoria de la gent "fa la vida fora de casa" perquè els habitatges són petits, mal condicionats, hi conviuen moltes persones, es comparteixen llocs comuns -com cuines o latrines si n'hi ha- i hi ha poc "espai físic" per guardar les distàncies recomanades perquè l'aglomeració de gent -fins i tot l'amuntegament- són una cosa habitual.
- Atès que la majoria dels seus habitants no tenen accés a l'aigua corrent, a productes de desinfecció, a materials de protecció com màscares o guants, seria molt difícil frenar la transmissió.
- En molts països d'Àfrica, la majoria de la gent viu de l'economia de subsistència, treballa "avui" per poder menjar i alimentar la seva família "avui"; per la qual cosa seria molt difícil que poguessin deixar el seu treball diari, ja que no tindrien possibilitat d'obtenir el seu "pa de cada dia"

Fins al moment, el COVID19 no sembla estar tenint gran incidència a l'Àfrica subsahariana, on el nombre reportat de persones contagiades és molt inferior als que s'estan produint a Europa o als països del Nord d'Amèrica, gràcies, en gran part, a la ràpida reacció dels governs africans per fer front a la pandèmia.

Cristina Antolín lloa la conducta de molts d'aquests governs que, conscients de la vulnerabilitat i limitacions del seu continent, ja estan prenent decisions per tancar les portes al virus o contenir els casos existents, evitant la seva propagació.

"Aplaudeixo i felicito a tots els països d'Àfrica que, amb gran intel·ligència, saviesa i realisme, s'estan" anticipant "a una possible situació de crisi i ja estan posant en pràctica

les recomanacions que en altres llocs s'han començat amb retard i que són l'única manera de frenar, contenir i lluitar contra aquesta pandèmia", afirma la religiosa espanyola.

Emergència permanent

Des de casa, Mans Unides està en contacte continu amb els socis locals amb els quals treballa a Àfrica, Àsia i Amèrica. "Estem rebent molta informació des dels nostres projectes", assegura Clara Pardo, presidenta de l'ONG. "Ens expliquen com s'està vivint aquesta situació als seus països i les mesures adoptades pels diferents governs per evitar la propagació de virus i que estan afectant el normal funcionament de molts dels nostres projectes", explica Pardo. "En els dies vinents podrem veure amb més precisió l'impacte que aquesta crisi està tenint en el desenvolupament del nostre treball, però estem segurs que les conseqüències que aquesta crisi tindrà sobre els més empobrits seran molt importants"

UNA PREGÀRIA A LA LLUM DE LA INFORMÀTICA

**GUARDEU-me com LA niñeta DELS ULLS,
PROTEGIU-me A L'OMBRA DE LES VOSTRES ALES**

Salm 16

Xavier Melloni

Nació digital. 29 de març de 2020

La prova col·lectiva que podria arribar en qualsevol moment, ha arribat.

Ara hem de travessar-la i créixer tots plegats en aquesta travessa. Ens ha agafat desprevinguts i ha portat al confinament una majoria, mentre que una minoria està o bé patint la malaltia o arriscant la seva vida assistint els malalts. Portem ja dues setmanes i no sabem quan durarà. Les múltiples informacions barrejades amb intenses emocions ens han pogut -i ens poden encara- col·lapsar, però també han pogut i poden desvetllar reflexions que aportin claredat i nodreixin actituds i accions més conscients. Aquest confinament forçat pot esdevenir un recés lliurament escollit per aturar-nos i posar-nos a l'escolta del que realment està passant.

Voldria fixar-me en un aspecte, que potser és la causa i la clau de tot plegat: Què és el que està creant tanta devastació? Què és el que està ens està amenaçant? El comportament d'uns petits éssers aliens a nosaltres que entren en les nostres cèl·lules camufladament per reproduir-se a costa d'elles i deixar-les devastades, fins al punt de poder col·lapsar tot el nostre organisme, l'organisme social i també mundial.

Aquest comportament viral en el microcosmos, no revela el que succeeix en el nostre món? No està posant de manifest el que passa en la relació entre nosaltres, entre països i continents i amb el planeta, malalts de comportaments parasitaris o depredadors? No està revelant d'una forma contundent i alarmant el que passa quan ens alimentem els uns dels altres a costa d'anul·lar-nos, quan devastem la mare terra que ens dona la vida? Tot està entrellaçat amb tot, tot està interconnectat, tot està regit per les mateixes lleis de la Vida, ja sigui en el pla microcòsmic com en el pla humà i planetari.

Quan vivim parasitàriament, provoquem mort, mentre que quan oferim als altres allò que tenim i som, preservem i generem vida. Adonar-se d'això i viure'n conseqüentment és el millor antídot, no només per aturar la pandèmia del coronavirus Covid-19 –com fan aquells i aquelles que estan arriscant les seves vides per aconseguir-ho- sinó també davant de qualsevol altra forma parasitària o depredadora de relacionar-nos entre nosaltres i amb el món. Potser encara estiguem a temps de reaccionar i aquesta sigui la nostra oportunitat, tan implacable com radical. És el que està en joc.

RELIGIOSES DE LA SAGRADA FAMÍLIA DE LA SEU D'URGELL CONFECCIONEN LLENÇOLS PEL SANT HOSPITAL

Bisbat d'Urgell.
27 Març 2020

La comunitat de religioses de La Seu d'Urgell de la Congregació de la Sagrada Família d'Urgell ha cooperat en el Pla de Contingència que ha preparat la ciutat de La Seu d'Urgell i la Fundació Sant Hospital, donant la roba, tallant i cosint una vintena de llençols que cobriran la gran demanda que s'està produint en aquest moment

Tota la comunitat que viu al convent de “La Punxa” ha participat en la confecció d’aquestes peces, que han estat higienitzades també i que seran lliurades a les properes hores a l’hospital de La Seu d’Urgell.

La Congregació sempre ha mantingut un vincle molt especial amb l'hospital, ja que fou aquí on el 1859 la Mare Anna M. Janer va fundar la Congregació i va posar en marxa un servei renovat d’atenció als malalts, que donaven justament les monges de la congregació. Amb el temps, aquella estructura ha evolucionat fins a l’hospital d’avui.

Totes les religioses, amb la Gna. Visitación Lorenzo, Delegada diocesana de Pastoral de la Salut d'Urgell, han participat molt generosament i amb il·lusió en aquest treball, amb vocació de servei a la ciutat i a les persones malaltes.

LOS SALESIANOS DE DON BOSCO IMPULSAN UNA RESPUESTA COORDINADA A LA EMERGENCIA POR COVID-19

Agenzia Info Salesiana. 31 Marzo 2020

En el transcurso de unas pocas semanas, el Covid-19 ha pasado de ser un problema nacional de la China a una pandemia mundial. Mientras el contagio se ha ido extendiendo día a día en nuevas regiones y países, la “Red Don Bosco” (DBN), que coordina nueve de las más importantes ONG’s salesianas, ha iniciado un trabajo en sinergia mundial. Ha iniciado un proyecto mundial bajo el patrocinio del Rector Mayor, P. Ángel Fernández Artime, para dar una respuesta coordinada a la actual emergencia.

Sobre la base de la experiencia adquirida en las diversas realidades de la Congregación a lo largo de los años, el Rector Mayor ya había nombrado hace tres años un “Coordinador para situaciones de emergencia”, en la persona del P. George Menampampil, SDB, del Dicasterio de Misiones. El pasado 25 de marzo, en una videoconferencia en la que participaron 47 personas, Salesianos y laicos, de todas las Regiones de la Congregación y de la Sede Salesiana se reunieron para reflexionar sobre el aporte salesiano en este contexto mundial.

Además de compartir información y buenas prácticas, se decidió seguir varias líneas de trabajo. Se pidió trazar un diagnóstico sobre las personas necesitadas a las que las instituciones salesianas pueden llegar en este momento, identificando lo que necesitan. Se pidió evaluar los recursos disponibles para las necesidades de cada una de las Inspectorías, Visitadurías y Delegaturas con la finalidad de compartir las mejores prácticas adoptadas. Se reflexionó sobre el trabajo de promoción a través de la presencia salesiana en las Naciones Unidas y en la Unión Europea; para desarrollar campañas de recaudación de fondos, de manera ordenada y coordinada; para supervisar y acompañar la distribución de los recursos, tanto a nivel nacional e internacional.

El equipo de respuesta de emergencia, promovido por el Sector de Misiones y apoyado por el Ecónomo General, desarrolló los instrumentos operativos para el seguimiento de estas líneas de acción (protocolos para las solicitudes de ayuda, materiales de información y

presentación de informes, etc.). Estos instrumentos se han compartido con las 90 Inspectorías y Visitadurías de la Congregación y ya existe un flujo regular de información y de intercambio de materiales y recursos, aprovechando también la dirección de correo electrónico creada para la ocasión: solidarity.covid19@sdb.org

Entre las numerosas respuestas ya recibidas, se puede informar:

En la **India**, los **Salesianos** están incrementando sus esfuerzos para salvar vidas y prevenir el COVID-19 a través de cinco proyectos. Y la ONG salesiana "JugendHilfe WeltWeit" de Suiza apoya los proyectos salesianos en las Inspectorías de Bangalore, Chennai, Hyderabad y Tiruchy con un total de unos 80 mil euros.

Y mientras que en Croacia muchos jóvenes del Movimiento Juvenil Salesiano trabajan como voluntarios en las iniciativas de la Cruz Roja y de Cáritas para llevar ayuda a los sin techo, en la Inspectoría de África Occidental anglófona (AFW), reforzada por la experiencia vivida durante la epidemia del Ébola; los Salesianos ya han preparado instrumentos de higiene en todas sus obras y han lanzado campañas de información (a través de la web, la radio y folletos) para promover la prevención del contagio.

Por último, la presencia salesiana en la ONU está trabajando, junto con muchas otras organizaciones de la sociedad civil, para presionar a los Estados miembros a adoptar medidas globales para apoyar el desarrollo en todo el mundo.

“Este es un trabajo Inter-Inspectorial e internacional, en beneficio de toda la humanidad, especialmente de los más débiles: trabajadores migrantes que han quedado atrapados en sus lugares de trabajo, los sin techo, los desempleados, los ancianos, los mendigos... Don Bosco está en marcha y la solidaridad está siempre viva. Difundamos la esperanza”, escribe el P. Menampampil.

En los próximos días el P. Á.F. Artime relanzará la iniciativa DBN a través de un Video Mensaje.

Para más información, visite: www.donbosconetwork.org

UNA GRAN LLUITA PER LA VIDA

*Eduard Ibáñez
Catalunyareligio. 25/03/2020*

Poc a poc ens anem acostumant, no sense dificultats, a la situació de confinament. Vivim un temps extraordinari, que pocs o ningú havíem viscut mai i que no oblidarem. Hem hivernat l'economia i la vida social a bona part del món. Milions d'éssers humans vivim tancats total o parcialment en les nostres llars, mentre els carrers de les nostres ciutats queden semideserts... I això serà llarg. La situació no és fàcil per ningú. Mai havíem pensat que podríem veure això, mai ens havíem sentit tant vulnerables com a societat.

Però el més dur hores d'ara són les terribles xifres diàries de morts, amb el consegüent sofriment de les seves famílies i persones properes. A això no ens acostumem. I cada dia desitgem que per fi ens diguin que les xifres comencen a baixar.

Davant nostre, un futur ple d'incerteses en tots els àmbits. Ens anem fent a la idea que l'impacte econòmic i social d'aquest tsunami mundial, seran enormes i de llarga durada. Encara que també tindrà conseqüències positives. Així ha estat sempre al llarg de la història després de grans pandèmies.

Les epidèmies són un fenomen natural periòdic i segurament inevitable. Aquests dies hem recordat epidèmies com la de la grip de 1918, o les més terribles epidèmies medievals de pesta, que s'emportaren una part considerable de la població. També recordem epidèmies contemporànies que havíem oblidat o a les que no paràvem atenció perquè no ens afectaven (VIH, ebola...).

Per sort, avui ens enfrontem ara a una malaltia molt menys letal i estem més preparats que mai per fer-hi front. Podem confiar que la medicina i la recerca científica aconseguiran

dominar aviat aquest virus i que una part important de l'activitat econòmica i social es podrà recuperar ràpidament. Però res serà el mateix. Aquesta crisi, a més de les víctimes mortals, deixarà milions de damnificats, especialment en els col·lectius i països més pobres. Caldrà fer-hi front en els anys a venir amb totes les nostres forces.

La pandèmia ens revela el valor immens de la vida humana

Però contemplem a la vegada un espectacle grandios i emocionant: la gran lluita de la humanitat per la vida. Una titànica lluita col·lectiva per protegir la vida humana davant d'un repte formidable, que estreny com poques vegades els vincles humans.

Un esforç extraordinari per cuidar i salvar, sovint en condicions precàries i desesperades, les vides de desenes de milers de malalts, per frenar els contagis i per controlar la malaltia. No es tracta aquí merament de l'instint biològic de supervivència com a individus o de l'espècie. És un combat lliure i solidari per protegir la vida humana, encara que sigui feble o estigui ja propera al seu final, sense abandonar ningú.

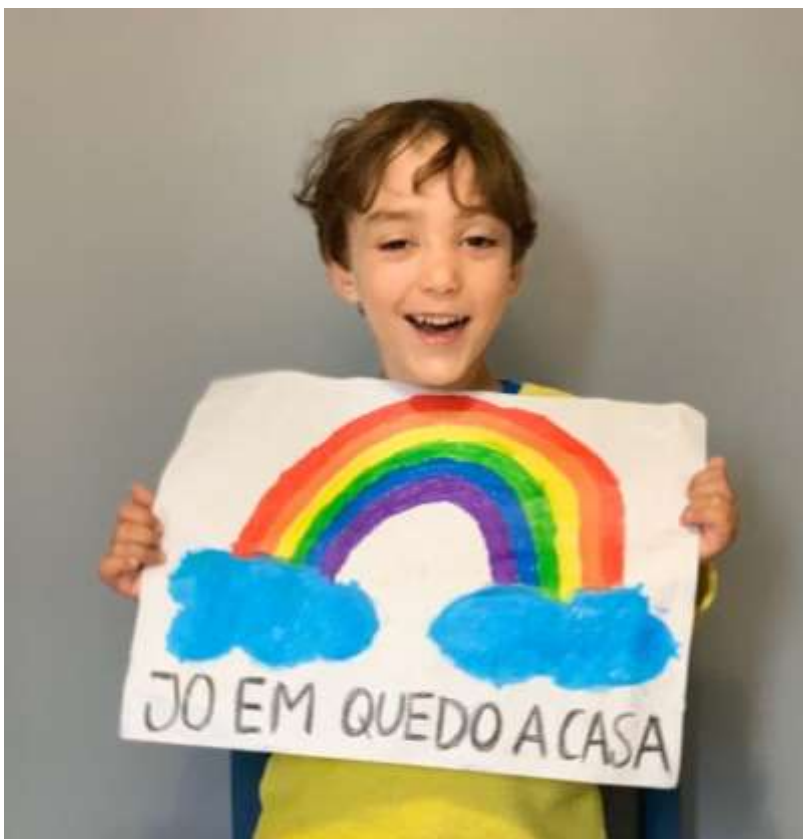
El treball immens i sota gran pressió dels professionals sanitaris, assumint alt risc propi, n'és el principal exponent. I juntament amb ells, els professionals de la recerca científica, que investiguen el virus i cerquen a contra rellotge els millors tractaments.

A la vegada, contemplem el treball dels professionals de serveis essencials, que sostenen el funcionament de la nostra societat i n'eviten el col·lapse. Treballadors que normalment no valorem o ens són invisibles i que avui sentim com fonamentals: les persones que netegen, que condueixen camions o ambulàncies, que serveixen en botigues d'aliments...

Veiem també l'esforç de les persones que dirigeixen les institucions i governs en moments tan difícils. I el treball immens de les entitats i treballadors socials, que vetllen per atendre la població més vulnerable en unes condicions complexes: ancians, malalts, sense sostre... A tot això, cal sumar-hi els múltiples exemples de solidaritat que es multipliquen arreu.

En aquest esforç hi és tothom que actua de forma responsable: també els qui es queden a casa per frenar la propagació. Tots formem part d'aquesta tasca per protegir la vida.

M'impresiona profundament aquest esforç. Malgrat les resistències d'alguns, hem deixat col·lectivament en un segon terme els nostres negocis, les empreses, el capital, tota la vida social i cultural, per protegir vides humanes.

Aquest fenomen ens fa una gran revelació: el valor incommensurable de la vida humana i la vocació d'una gran majoria social per protegir-la i preservar-la, sacrificant els propis interessos i temps, sovint a risc de la pròpia salut.

Veiem aquí amb una claredat superior a l'habitual que la vida no ens pertany, sinó que ens ha estat donada com a regal per la font i origen de tot l'ésser, que nosaltres anomenem Déu. Se'ns mostra que la vida ens ha estat posada sota la nostra responsabilitat i que la nostra vocació profunda com éssers humans és estimar-la i protegir-la com allò més important.

L'Evangeli de la Vida

Avui 25 de març, l'Església celebrem la Festa de l'Anunciació del Senyor a Maria. En ocasió d'aquesta solemnitat, en les presents circumstàncies el Papa Francesc fa una [crida](#) mundial a pregar molt especialment pels malalts i per les víctimes de l'epidèmia i pels qui la combaten, així com a demanar que la puguem superar aviat.

Aquesta festa és d'una densitat extraordinària, diria inesgotable, que subratlla l'esdeveniment decisiu de la història de la humanitat, pel qual Déu mateix s'uneix íntimament a la condició humana i s'autocomunica plenament a la humanitat. Com a element fonamental d'aquest esdeveniment, avui crec que se'ns mostra especialment el fet decisiu de l'acceptació d'una dona, Maria de Natzaret, a acollir i custodiar en el seu si la vida que li va ser lliurada a la seva responsabilitat. Amb la seva lliure acceptació, esdevingué el referent i model d'allò al que som cridats tots: acollir, custodiar i preservar la vida humana. Aquesta és justament la gran lluita en la que estem tots avui davant l'epidèmia.

Un dia com avui fa justament vint-i-cinc anys (1995), el Papa Sant Joan Pau II va publicar la seva carta Encíclica *Evangelium Vitae* (Evangeli de la Vida), on tractava de mostrar aquesta crida que Déu ens fa a custodiar i protegir el do de la vida. El document, que val la pena recuperar i meditar, va voler promoure una nova cultura de la vida, en la que tota vida humana, des de la seva concepció fins a la seva mort natural, sigui acollida, estimada i preservada. Els temps que vivim són sens dubte providencials, ens empenyen a un compromís renovat a estimar aquest do de la vida.

En temps de pesta i epidèmies

Fra Valentí Serra de Manresa, arxiver dels caputxins. 31/03/2020

Amb l'aparició de la **Pesta Negra** els anys **1347-1348**, Europa es va veure molt afectada pels efectes de les epidèmies pestilencials que, posteriorment, amb les noves epidèmies —especialment les bubòniques— es reduí notablement la població al llarg dels segles XVI, XVII i XVIII. Gràcies a l'expansió de la impremta no fou rar que, en temps de pestilència, s'estampessin opuscles i obres mèdiques de caràcter instructiu com, per exemple, aquella obra del metge gironí **Lluís Fabra** *Discurs sobre la pesta*, publicada a Perpinyà l'any 1589, o bé la del metge manresà **Bernat Mas**, *Orde breu y regiment molt útil y profitós per a preservar y curar la pesta*, impresa a Barcelona l'any 1625.

Situats en aquest mateix ambient històric de les grans epidèmies europees, els frares caputxins —que, força sovint, prestaren abnegats serveis als contagiats de la pesta— també publicaren, per la seva banda, algunes obres de caràcter divulgatiu sobre com afrontar la pesta; uns textos que oferien un bon nombre de consells d'utilitat pràctica. D'aquestes obres destaca la que escriví el framenor caputxí occità **Fra Maurici de Toló** (o Toulon) i que titulà *Préservatifs et remèdes contre la Peste, ou Le Capucin Charitable enseignant la méthode pour remédier aux grandes misères que la peste a coutume de causer parmi les Peuples* (Paris 1662) on, a més d'explicar la manera d'atendre pastoral i caritativament els malalts de la pesta, hi exposà la manera de netejar i desinfectar adientment la roba dels contagiats, la diversitat de perfums a utilitzar en les fumigacions i els remeies més útils, essent, un dels més populars “el vinagre dels quatre lladres.”

Situats, doncs, en aquest mateix context històric on les pestes foren força tan sovintejades a l'Europa Occidental, especialment als territoris del Rosselló, l'any 1587, el doctor **Antoni Girauld** féu estampar a la impremta de Samsó Arbús de Perpinyà el tractat titulat: *Utilíssim, prompte y fàcil remei e memorial per a preservar-se i curar de la pesta*. Aquesta interessant

obra mèdica fou editada críticament a Barcelona el 2017 a cura dels estudiosos **Francesc Cremades i Joan Veny** (Col·lecció Scripta, 9)

A través d'aquest tractat mèdic, el doctor Antoni Girauld es proposà d'aportar a la població rossellonesa —molt afectada i afligida per les pestes, especialment les de **1586-1592**— un conjunt de consells de caràcter eminentment pràctic, com ara quins eren els aliments més adients a ingerir durant les epidèmies, suggerir l'hora millor de sortir al carrer en temps de pesta, o bé recomanar les principals herbes aromàtiques per a mastegar junt amb els poms aromàtics per a purificar l'aire; un conjunt de consells força semblants als que també oferien els frares caputxins, especialment els que divulgà el caputxí català **Fra Fruitós de Verdú** l'any 1631 en les seves *Advertèncias y apuntaments per al temps de la pesta*.

El *Remei e memorial* de l'any 1587, redactat per un fill de la població de Montpeller i veí de Narbona, té l'originalitat de ser escrit en llengua catalana per un metge occità. A les pàgines d'aquest tractat mèdic hom hi troba descrits aquells processos morbosos "en moltes coses semblants a la *caucaluxa* o caputxina" (82v), una malaltia que avui hom identifica amb la tos ferina, coneguda amb francès com la *coqueluche*. També hi trobem una acurada descripció dels orins dels malalts empestats: "algunes voltes blanques, d'altres plombines, pàsseas, negras y túrbides com lexiu" (13v). Per "pàsseas" s'entenia de color vermell fosc, signe d'eliminació de bilis per l'orina.

Pel que fa a la descripció i aplicacions mèdiques de les herbes remeieres, Antoni Girauld es manifestà un seguidor dels comentaris de **Mattioli** a la famosa obra de **Dioscòrides** i, en menor mesura, seguí també els comentaris del cèlebre professor de la Universitat Complutense, **Andrés de Laguna**. Del conjunt d'herbes remeieres esmentades per Girauld cal destacar: l'agrella, api, arboç, betònica, buglossa, carlina, consolda, donzell, escabiosa, genciana, gingebre, lli, malcoratge, malva, orenga, plantatge, ruda, safrà, sàlvia, serpoll, tarongina, trepó, verdolaga, que encara avui gaudeixen d'una enorme popularitat, especialment en la tradició remeiera dels frares caputxins.

El *Remei e memorial per a preservar-se i curar de la pesta* sortí estampat el 1587 amb llicència del bisbat d'Elna i acabava, a tall de colofó, amb aquesta pregària que "Lo que Nostro Senyor Déu clementíssim y poderós divertirà per la sua infinida bondat y misericòrdia, y se appiederà dels seus y'ls trindrà de la sua mà. Lo qual yo supplique (com quiscú és obligat de fer) vulla ésser sempre nostra salvaguarda, protecció y deffensori o vera medecina. Així sie" (f. 85v), una pregària de súplica que aquests dies eleva cap al cel, per a tots nosaltres, Fra Ramon, l'Ermità dels Pirineus. Que el Déu de misericòrdia tingui pietat i ens alliberi ben aviat d'aquesta nova epidèmia mundial del Covi-19 que ens toca d'afrontar en aquests dies de dolor compartit!

GUIA DE SERVEIS RELIGIOSOS PER TELE, RÀDIO I INTERNET

#PREGUEMACASA

publicada al web de www.catalunyarleigio.cat

Després de la [suspensió](#) de misses i actes litúrgics a totes les parròquies de Catalunya, els bisbats estan publicant les diverses alternatives per seguir les celebracions a través dels mitjans de comunicació. En fem un recull. Les mesures dictades per les autoritats obren la possibilitat en que estiguin obertes algunes esglésies, mantenint les mesures de prevenció, aforament i higiene, però no hi haurà actes de culte.

Missa presidida pel papa Francesc

-Missa des de **Casa Santa Marta**. De dilluns a diumenge, a les 7 h. Vatican News <https://www.youtube.com/c/VaticanNewsES>. En diferit <https://www.youtube.com/user/vaticannews/videos>

Televisió (i internet)

-Missa conventual des de l'**Abadia de Montserrat**. Diumenges, a les 11 h. A partir de diumenge 22 s'emet per **TV3**. S'emet a través de www.montserratcomunicacio.cat i per diverses emissores de **La Xarxa** de televisions locals. En diferit <http://www.alacarta.cat/missa-conventual-del-monestir-de-montserrat>

-Missa de **TVE-Catalunya**. Diumenges, a les 10.30 h. S'emet per La 2. Es pot veure en diferit a partir de dilluns a www.rtve.es/alacarta/videos/la-missa.

Ràdio (i internet):

-Missa conventual des de l'**Abadia de Montserrat**. Diumenges, a les 11 h. Ràdio Estel (106.6 FM a Barcelona. Veure altres freqüències a Catalunya: <http://www.radioestel.com/frecuencias.php?id=restel>) o www.radioestel.cat i Montserrat Ràdio www.montserratràdio.cat.

-Missa des de la **Catedral de Barcelona**. Cada dia a les 19.15 h. Diumenges, a les 19 h. Ràdio Estel (106.6 FM a Barcelona) o www.radioestel.cat. I a <https://catedralbcn.org/>

-**Catalunya Ràdio**. En diferit <https://www.ccma.cat/catràdio/missa-des-de-montserrat/>

-**RNE**. En diferit: <https://www.rtve.es/alacarta/audios/misa/>

-Missa des de l'església parroquial de Santa Maria de Badalona. Diumenges, a les 9 h. **COPE** o <https://www.cope.es/directos/barcelona>.

-Missa des de l'església parroquial de Cassà de la Selva. Dissabtes, a les 20 h. **Ràdio Cassà** (103.1 FM) o www.radiocassa.cat.

-Missa des del santuari del Tura d'Olot. Diumenges, a les 8 h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) o www.radiolot.cat.

-Missa des de l'església parroquial d'Arenys de Mar. Diumenges, a les 10 h. **Ràdio Arenys** (91.2 FM) o www.radioarenys.cat.

-Missa des de l'església parroquial de Les Planes d'Hostoles. Diumenges, a les 10 h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) o www.radiolesplanes.com.

Per internet

-Missa presidida pel bisbe de Solsona, **Xavier Novell**. Cada dia, a les 19.30h des del Palau Episcopal. Per YouTube. <https://www.youtube.com/channel/UC0Ou2bQpa6dXw8OijQJaLaQ>

-Missa presidida pel bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Sàiz**. Cada dia a les 12h. A les 19h. Rosari. <https://www.youtube.com/channel/UCTyrqOD54KN3v7IYaQZIKZA/videos>

-Missa de la la Basílica de **Santa Maria de Vilafranca**. Cada dia a les 20h. <https://www.parroquiesdevilafranca.org/>. a YouTube <https://www.youtube.com/channel/UCfWHVsxxWufhj4jXR4KpTgA>

-Missa des de la parròquia de **Sant Jaume de Salt**. Diumenges, a les 10 h (castellà) i a les 12 h (català) www.santjaumesalt.wixsite.com/santjaume i Twitter www.twitter.com/santjaumedesalt. Homilies a www.youtube.com/channel/UCDEHpmsNyLUnbv0dFBRYOSQ.

-Missa de la parròquia de **Sant Vicenç de Jonqueres** a la Creu Alta de Sabadell. Per Facebook <https://www.facebook.com/creualta/>

-Missa de les parròquies de l'arxiprestat de **Tarragona**. Cada dia les 17.00 h. Cap de setmana a les 12.00 h. En acabar la missa, divendres Viacrucis i dissabte rés del Rosari. Per Facebook <https://www.facebook.com/arxiprestatdetarragona/>.

-Missa de les parròquies de l'arxiprestat de **Reus**. Per YouTube <https://www.youtube.com/channel/UCXucuKfr-TAcK3qJEVVTVRA> i Facebook <https://www.facebook.com/parroquiasantjoan.reus/>

-Missa des de la parròquia de **Sant Jaume de Riudoms**. Per Facebook <https://www.facebook.com/Parr%C3%B2quia-de-Sant-Jaume-de-Riudoms-433434396733900/>

-Missa des de la parròquia de **Sant Pere Apòstol de Torredembarra**. Per Facebook <https://www.facebook.com/ParroquiaDeSantPereApostolDeTorredembarra/>

-Missa i comentaris des de la parròquia de **Sant Joan de Valls**. Per Facebook <https://www.facebook.com/Parr%C3%B2quia-Sant-Joan-de-Valls-1381383452090124/>

-Missa des de la de la **Mare de Déu de la Mercè d'Almacelles**. <https://www.parroquialmacelles.org/missa-d-avui>

-Missa des de la parròquia de la **Mare de Déu del Carme de Barcelona**. Cada dia a les 19h. https://www.youtube.com/channel/UCksv-dkg4_ScFj2gRH0GRlw

-Missa des la parròquia de la Mar de Déu de Betlem de Barcelona. Cada dia a les 13h. <https://www.youtube.com/channel/UChPX-hAxCIz3Ng1sWcX2E6w>

-L'Evangeli a casa. **Comentari** de l'Evangeli del dia des del **bisbat de Lleida**. <http://www.bisbatlleida.org/ca/content/levangeli-casa-18-3-2020-v%C3%ADdeo>

-**Meditació** diària. **Cova Sant Ignasi** de Manresa. <https://www.youtube.com/channel/UCGHGGInNUCjTb4uhH-5XsuA>.

Altres serveis religiosos

-**Ràdio Estel**. Altres **serveis religiosos diaris** (106.6 FM a Barcelona: Veure altres freqüències a Catalunya: <http://www.radioestel.com/frequencies.php?id=restel>) : Rosari, a les 7 h; el res de Laudes (7.30 h) i Vespres (18.45 h) des de Montserrat; i de Completes (23 h) des de Santa Maria de Solius. Lectura i el comentari de l'Evangeli del dia a les 0.00 h, a les 7.25 h i 18.40 h.

-**Lectio Divina** sobre l'Evangeli del dia. La Missa de cada dia (Editorial Claret): <https://www.missadecadadia.cat/read.html>.

-Guia de **pregària** per fer des de casa. **Església Jove**. Fent Camí. <https://www.esglesiajove.cat/recursos/fent-cami>

-**Visites Espirituals** a la Mare de Déu. Arquebisbat de Tarragona. <https://www.arquebisbattarragona.cat/category/visites-espirituals/>

-Recursos de **catequesi per a famílies amb fills**. Secretariat Interdiocesà de Catequesi. <https://www.arquebisbattarragona.cat/news/catequesi-en-familia-i-a-casa/>

-**Missa Dominical**. Material del **CPL** per preparar les eucaristies i altres revistes en oberts. https://www.cpl.es/noticia/detalle/el_centre_de_pastoral_liturgica_posa_en_obert_es_seves_revistes_en_linia

-Propostes **educatives de lleure** per jugar i aprendre amb els infants. #enllocomacasa. **Fundació Pere Tarrés**. <https://www.peretarres.org/la-fundacio/que-fem/enllocomacasa>

-Recursos pastorals per a **educadors**. **Fundació Escola Cristiana de Catalunya**. <https://pastoralfecc.blogspot.com/p/recursos-pastoral-covid-19.html>

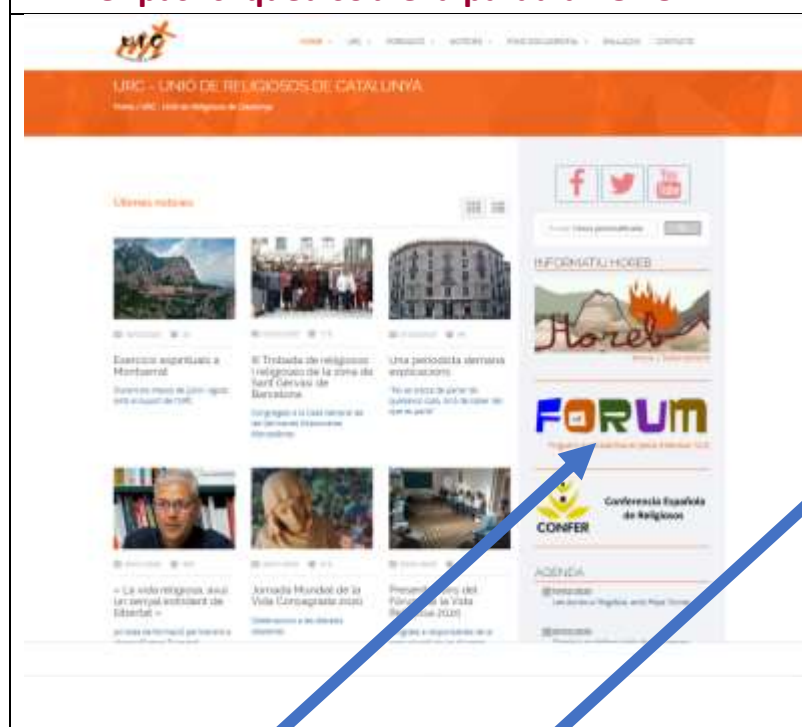
-Lectura i comentari de l'evangeli de Cinto Busquet, responsable de la **parròquia de Calella**. Cada dia a <http://cintobusquet.cat/category/comentari-del-evangeli/>.

Entreu web del Fòrum:
www.urc.cat

Primer pas: cliqueu sobre la paraula FORUM

Cliqueu la paraula FÒRUM i s'obrirà una nova pàgina amb el seu contingut

Cliqueu ESCOLTAR i tindreu els recursos i materials corresponents a la primera fase (gener, febrer i març)

Segon pas: navegueu-hi

Aquí trobareu el programa bàsic del Fòrum i les seves notícies més destacades

FÒRUM DE LA VIDA RELIGIOSA

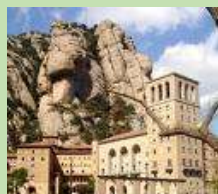
"Tinguem la mirada fixa en Jesús" (Heb. 12,2)

ETAPES	CALENDARI	ALGUNS CONTINGUTS
Preparació		Assemblees generals: any 2018: 78 i 79. Any 2019: 80 i 81 Reunions de la junta directiva
Primera ESCOLTAR	2020 gener, febrer i març	"Escolta, filla, i estigues atenta" (salm 44,11) "Parla, Senyor, que el teu servent escolta." (1 Sam 3,9) - Obertura del Fòrum a càrrec del president de l'URC - Pregària mensual per comunitats - Tres reunions comunitàries - Reunions sectorials (SIRBIR, administradors, formadors, comunicadors...) - Jornada Mundial de la Vida Consagrada: 2 de febrer - Jornades de Formació Permanent: 8 de febrer i 21 de març 82 assemblea general de l'URC - Reunió del grup Anawim - Nova secció sobre el Fòrum al web de l'URC: www.urc.cat
Segona DISCERNIR	2020 abril, maig i juny	"Fes que conegui, Senyor, les teves rutes, ensenya'm els teus camins." (salm 25,4) - Pregària mensual per comunitats - Dues reunions: intercomunitària i intercongregacional - Reunió d'Abats i Provincials - Tramesa d'aportacions al secretariat del Fòrum
Fase intermèdia	2020 juliol, agost i setembre	"Aquí trobareu repòs, feu reposar els cansats; és un recer tranquil". Is. 28,12 - Invitació a pregar per la vida religiosa i elaborar un plantejament vocacional en profunditat, pregària per les vocacions inclosa - Tramesa als mesos d'estiu de documents, conferències, xerrades, entrevistes o textos referents a la vida religiosa
Tercera RESPONDRE	2020 octubre, novembre i desembre	"Feu tot el que ell us digui" (Jn 2,5) - Pregària mensual per comunitats 83 assemblea general de l'URC - Dues jornades de formació permanent - Una reunió comunitària, intercomunitària i/o intercongregacional per formular recomanacions Celebració de l'aplec - festa major de la vida religiosa. octubre
Cloenda POSAR-SE EN CAMÍ	2021 gener, febrer i març	"Es posaren en camí tots aquells a qui Déu va tocar el cor" (Esdres 1,5) - Difusió de les recomanacions - Pregària mensual per comunitats 84 assemblea general de l'URC - Jornada Mundial de la Vida Consagrada - Jornades de formació permanent

Exercicis Espirituals a Montserrat

Amb el suport de l'URC - Estiu 2020

EE1

Dates: 13 al 19 de juliol de 2020, dl.-dg.

A la recerca de la felicitat

Efrem de Montellà, monjo

Inici: matí del dia 13 (cal arribar abans de les 12.30 h)

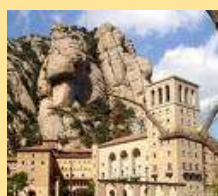
Final: dia 19 després de dinar

Preu: 335 € (tot inclòs)

Places limitades, atorgades per ordre d'inscripció

Data límit d'inscripció: 30 de juny de 2020

EE2

Dates: 17 a 23 d'agost de 2020, dl.-dg.

Els fruits de l'Esperit: pau, goig, amor...

Anton Gordillo, monjo

Inici: matí del dia 17 (cal arribar abans de les 12.30 h)

Final: dia 23 després de dinar

Preu: 335 € (tot inclòs)

Places limitades, atorgades per ordre d'inscripció

Data límit d'inscripció: 30 de juny de 2020

Forma d'inscripció:

1. Primer pas: sol·licitar plaça a l'URC

- pel web: www.urc.cat a l'enllaç
- per correu electrònic (urc.info@gmail.com),
- per telèfon (93 302 43 67) o directament a la seu de la plaça Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) en horari d'atenció al públic: dilluns a divendres, de 09,00h a 13,00h.

Incloure-hi les dades següents: nom i cognoms, institut/congregació, adreça postal, correu electrònic i telèfon de contacte.

Se seguirà estrictament l'ordre d'inscripció fins exhaurir les places

2. Segon pas: confirmació de la plaça.

Es rebrà resposta a la sol·licitud. Cas que sigui afirmativa perquè hi hagi places disponibles, podrà passar-se al tercer pas.

3. Tercer pas: efectuar el pagament. Una vegada rebuda la confirmació de la plaça, cal efectuar el pagament. La plaça es considera coberta en el moment d'haver efectuat el pagament, prèvia sol·licitud de plaça i la seva confirmació.

Pagament: ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el nom i el cognom de la persona que s'hi inscriu i al costat les lletres EE1 (Montserrat, 13-19 juliol) o EE2 Montserrat, 17-23 agost)

Organitza: Monestir de Santa Maria de Montserrat. Amb el suport de l'URC, que coordina les inscripcions.

CALEIDOSCOPI DE LA VIDA RELIGIOSA

Núria Illas: "No hi ha soroll només als carrers, sinó també dins el nostre cap"

Lucía Montobbio

Catalunya Religió. 27/03/2020

A principis de mes aquest mitjà es trobava amb Núria Illas, priora del monestir de Santa Maria de Valldonzella. Les reflexions que va compartir Illas segueixen sent completament vigents malgrat l'actualitat no ens ha permès publicar-les abans.

El monestir de Santa Maria de Valldonzella es troba al barri de Sarrià- Sant Gervasi de Barcelona, allà hi viu una comunitat femenina cistercenca que es dedica a la vida contemplativa. El monestir modernista es pot visitar, i té un pes cultural i arquitectònic per la ciutat comtal. A més a més, des de fa dos anys, l'edifici té un ús Sanitari-Social, donat que en una de les seves ales, l'Ordre de Sant Joan de Déu pugui acompanyar i atendre infants i adolescents que pateixen malalties mentals. Ens rep **Núria Illas**, priora de la comunitat.

Com descobreix la seva vocació?

Sempre he trobat curiositat per cultivar la meua espiritualitat. Des de ben petita, m'ha agradat gaudir en plenitud de la fase vital que m'ocupava en el moment present. Ocupar-me de l'aquí i de l'ara de forma plena. Per exemple, quan vaig estudiar arts a l'escola la Massana, o quan vaig estudiar Infermeria i em vaig diplomar en medicina tropical, o quan vaig ser missionera a Burundi.

Després de tot, com arribar a optar per la vida contemplativa?

Doncs, vaig escollir aquesta opció vital de gran. Durant la meua activitat com a missionera a Burundi durant cinc anys, vaig viure de forma directa el conflicte entre els hutus i els tutsis,

i em van dir que el millor era tornar a Barcelona. I vaig decidir que sí, vaig pensar que encara em quedava molta vida i servei per oferir i donar. Vaig veure clar que si em quedava allà, hi havia molt risc que acabés morint.

Ha vist la pel·lícula Hotel Ruanda?

Molts m'han recomanat aquesta pel·lícula, es veu que descriu molt bé el que va passar llavors, va ser una massacre civil, un genocidi, després de l'assassinat del president ruandès **Habyarimana** va començar la matança dels ciutadans tutsis per part de soldats i altres ciutadans hutus. Va ser un conflicte molt sangonent. Si tinc ocasió, visionaré el film.

Quan arriba a Barcelona, com va continuar el seu camí?

Quan vaig arribar aquí el meu pare estava malalt i vaig dedicar-me de ple a cuidar d'ell i d'atendre'l. I en aquest mateix procés, de cuidar a l'altre, vaig sentir que tenia la necessitat d'entregar-me a Déu, de dedicar-me exclusivament a pregar i a escoltar-lo. Aquí, a Valldonzella ja hi havia estat, i m'agradava el silenci d'aquest lloc. Així que vaig optar per acostar-me més a l'orde cistercenc i quedar-me al monestir. Fins a arribar aquí, com a monja benedictina del monestir de Valldonzella.

Com va ser que veu cedir l'ús d'una part del monestir a l'Ordre Sant Joan de Déu?

Als pares de sant Joan de Déu els coneixem de fa temps, amb ells fem altres projectes conjunts com l'hort que tenim on venen a treballar persones que atenen des de l'acció social. I bé, d'aquest espai se sabia que estava buit, el monestir és gran i nosaltres som només 7 monges. I és clar, era un espai molt cotitzat, està a Barcelona, però a l'hora és silenciós, lluminós, un espai ideal per recollir-se.

De tant en tant, algú picava a la porta. S'acostava l'un i l'altre preguntant si seria possible fer a o b en el nostre monestir. Ara mateix recordo a un grup que volia desenvolupar un projecte artístic molt interessant, però és clar, el monestir no estava per aquest ús en concret. I així fins que va arribar la proposta "Acompanya'm" de l'Ordre Hospitalària de Sant Joan de Déu.

Què és el que us va fer convèncer?

Quan ells van arribar, vam veure que era un projecte que venia de l'església, i a més a més tenia una finalitat social, d'atendre a persones que són vulnerables, joves i infants que pateixen malalties mentals. Aquesta vegada, la proposta tenia els ingredients per encaixar-hi. La comunitat va estudiar la descripció del projecte, vam pregar, i vam discernir fins que vam veure que totes estàvem d'acord. No va ser tan fàcil com això, perquè el monestir és un edifici catalogat, i l'Ajuntament havia d'estudiar l'estructura, i veure quines rehabilitacions

eren oportunes que es fessin per poder adquirir l'ús sòcio-sanitari, on poder atendre a aquest col·lectiu de persones.

De quina manera s'implica la comunitat en aquest projecte?

De forma directa no ens impliquem, però sí que a voltes participem d'alguna activitat puntal. Per exemple, al Nadal, sí que fem alguna celebració junts. També, de vegades els professionals de la unitat ens demanen que preguem per aquell jove, o per aquell nen. Acol·lim amb il·lusió i dedicació aquestes peticions, i després ens agrada saber com evolucionen.

Aquesta cessió d'ús en què consisteix?

Nosaltres els hem donat aquest espai que no utilitzàvem, i ells l'han reformat, adequat, i ens paguen un petit lloguer. És una entrada que també ens va bé per mantenir la nostra comunitat. Així és com hem trobat un benefici mutu. Sota el meu punt de vista, crec que en un futur, més comunitats i més monestirs es trobaran en situacions similars. Per part de la nostra comunitat estem contents de saber que aquest espai acull a infants i joves vulnerables que tenen entre 9 i 18 anys. Tots ells pateixen malalties mentals, alguns estan tutelats per l'estat, altres estan sota la tutela dels seus pares però requereixen d'una atenció especial. Els tractaments que es fan van dels 9 als 18 mesos. Hi ha, en concret 30 places. La veritat és que les vegades que he pogut presenciar com treballa l'equip de professionals, he quedat admirada.

I, aquesta activitat, pot conviure amb el vostre ora et labora?

Sí, sí, i tant. Estem separats en diferents blocs. Nosaltres estem en aquesta part del monestir i ells aquí (senyala diferents zones a una fotografia), no hi ha connexió directa, no ens creuem. Podem desenvolupar perfectament les nostres activitats en paral·lel sense interferir els uns en la vida dels altres.

En què treballa la vostra comunitat?

El nostre dia a dia té moments per pregar en solitari, pregar en comunitat, i per treballar. Tenim l'hort del qual obtenim la collita de verdures i fruites que mengem, després està l'hostatgeria on acol·lim persones que venen a cercar silenci, un espai de pregària, o concentració per acabar una tesi doctoral o per preparar-se per un examen difícil; tenim el taller d'enquadernació; i també fem aquestes icones que veieu a la prestatgeria. Dins la fusta posem icones de la mare de Déu i de l'infant Jesús i les venem, per exemple, podeu trobar-les al Monestir de Montserrat.

Com troba d'important el silenci avui?

Les persones que arriben aquí, queden parades del silenci que hi ha en aquesta casa. Les persones no estan acostumades al silenci, avui dia es fa una cosa rere l'altra amb molta velocitat. No hi ha soroll només als carrers, sinó també dins el nostre cap. I quan de sobte arriba el silenci, ens trobem assedegats d'ell. El silenci és vital per posar ordre a les nostres idees, per trobar-se a un mateix. Nosaltres no fem només silenci per pregar, també, al final del dia, fem silenci per poder-nos endreçar i pensar en el que farem l'endemà.

Què significa “acollida”?

Acollir significa abraçar a l'altre sense saber què ve a buscar al nostre monestir. Nosaltres hem de fer que la seva estança sigui el més còmoda possible. A més, l'acollida la tenim com a punt essencial en l'orde de sant Benet, "Era foraster i em vàreu acollir".

Aquest monestir té molta història, hi ha alguna anècdota que vulgui recordar?

A mi m'agrada explicar el que ens va dir una artista sobre les parets del monestir fetes amb maons. Va dir que així com hi ha monestirs fets del material extret de les pedreres de Montjuïc, el monestir de Valldonzella estava fet de la nostra terra, i com que era terra de Catalunya, l'estructura era senzilla però ferma com la seva gent.

<https://www.catalunyareligio.cat/ca/nuria-illas-no-soroll-nomes-als-carrers-sino-tambe>

HILARI RAGUER: “SOM HUMANS I AMB LA PREGÀRIA NECESSITEM DEMANAR”

Laura Mor

Catalunya Cristiana. 31/03/2020

El vespre de dijous 12 de març Catalunya Religió va decidir que la redacció [treballaríem des de casa](#). Unes hores abans, al matí, vam visitar el monjo benedictí **Hilari Raguer** al monestir de Montserrat. Una conversa tranquil·la sobre la vocació religiosa i el sentit de la pregària per als cristians. Raguer explica també la relació entre el compromís irrevocable i la llibertat positiva. I reivindica, per al temps de confinament, la litúrgia de les hores.

És el tema del seu darrer llibre: [Hal·lelu-iah. Introducció a la litúrgia de les hores](#) (Publicacions de l'Abadia de Montserrat). L'historiador explica com s'ha configurat, al llarg de la història, aquesta pràctica que vol imitar la pregària de Jesús. Hi narra un grapat d'anècdotes. Una de divertida: la del cardenal **Richelieu**, que va obtenir un permís de Roma per empalmar el res de l'ofici del dia. “Només li calia resar, a gran velocitat, cada tres dies, i es podia aplicar de ple als afers de l'Estat”, apunta Raguer. Curiositat a banda, el llibre apunta nocions bàsiques lligades a la pregària universal de l'Església. Amb un convenciment inicial: “Jesús va néixer en una família on es pregava”.

Hilari Raguer i Suñer va viure els primers mesos de vida a Madrid. Quan va néixer, el 1928, els seus pares, de Ripoll, hi eren per feina. Però no va arribar a complir l'any, que ja eren de tornada a Catalunya. Raguer, com a bon historiador, insisteix en les seves arrels ripolleses i fa conèixer que el vincle amb Montserrat li ve de lluny: “En el document més antic que parla de Montserrat, del 1881, hi apareixen els meus avantpassats”. El comte **Guifré** va fer donació d'unes terres, entre les quals una finca dels seus familiars. “En aquest mateix document fa donació d'unes possessions a la muntanya de Montserrat, amb

les esglésies de dalt, Santa Maria, l'ermita, i la capella de Sant Iscle, i les dues esglésies de Monistrol", puntualitza.

Per a la vida activa, Montserrat té connotacions d'oasi, d'espai privilegiat on cultivar el coneixement i la pregària. Sent que transmet aquesta mena de saviesa monàstica a la gent que el ve a veure?

Puc transmetre el que els anys de vida m'han ofert, la meva experiència. M'agrada parlar-ne. Desitjaria que n'hi haguessin més, de monjos. És un fenomen molt general de la nostra societat i especialment de la joventut. La joventut actual té grans qualitats, però té dificultat per comprometre's irreversiblement. Pensem en joves molt generosos, que han donat els millors anys de la seva vida treballant al tercer món o fent voluntariats. Però no prenen una decisió de compromís, sigui la vida religiosa o sacerdotal, o fins i tot matrimonial. Pensem en els matrimonis. Quan jo vaig entrar a Montserrat, l'any 1954, cada dia hi havia tres, quatre o cinc matrimonis; i a la primavera, pels volts de l'abril, encara eren més. Ara quasi

cada dia, i sobretot els diumenges, n'hi ha un parell que fan els 50 anys de casats, no tants que en fan 25, i cap que es casi.

La noció de compromís ha canviat molt...

No sols això, sinó que ara si un jove s'enamora, parla de la seva parella. No goses preguntar si estan casats o no. Sembla de mala educació. Famílies esplèndides, persones

boníssimes, però no veuen el perquè d'un compromís irrevocable, ni tan sols civil. Sembla que és un fenomen general: la dificultat de comprometre's. I això ens portaria a un concepte de llibertat.

Com l'entén, la llibertat?

A la litúrgia, al missal, surt repetides vegades allò que se'n diu "la veritable llibertat". Vol dir que hi ha una llibertat que no és veritable. I em sembla que el concepte més general de llibertat a la nostra societat, és negatiu: llibertat s'entén com falta d'impediments en la llibertat. I això es tradueix en una recança, per no dir por, de prendre compromisos irrevocables.

Ha parlat del sagrament de l'ordenació o del matrimoni. Posi'n algun altre exemple.

Posem-ho a nivell nacional. Jo soc independentista. Què vol dir Catalunya independent? Vol dir que no ens empipin? O ve a ser independent per poder fer un Estat, i uns serveis pel poble, sobretot pels més desafavorits, que més ho necessitin? La independència de Catalunya no vol dir, simplement, que ni l'Estat espanyol ni cap altre es fiquin amb nosaltres, sinó què farem. Hi ha una frase de Lenin que diu "Llibertat, per a què?" El sentit positiu del comunisme no és simplement tombar el sistema capitalista o tombar la monarquia dels tzars, és fer alguna cosa. La llibertat s'ha d'exercir, sinó no és res. I exercir-la segurament és perdre llibertat. Si no la fem servir, no hi ha llibertat, és aquesta llibertat negativa de que "a mi que no m'empipin".

Els cristians creuen que Jesús té una proposta de llibertat: el projecte de l'amor.

Jesús diu "el que vulgui la vida, la perdrà i el qui la perdi, la guanyarà". Aquest llenguatge paradoxal crida l'atenció. El que vulgui ser independent de tot, és que no és res. Serà el millor egoista, que passarà sense haver viscut.

Tornem al compromís religiós. Deia que falten vocacions. Què va fer el seu cas sentir-se còmode en aquest “per sempre amb Déu”?

És el que estem dient, de la veritable llibertat. Des de nen, havia tingut una formació piadosa. De família cristiana, vaig fer el batxillerat amb els escolapis, seguia la litúrgia, m'havia plantejat si ser sacerdot o ser escolapi. La idea anava i venia. I em feia por perdre la llibertat. I equivocar-me. “Si jo sabés segur que Déu vol que jo em faci sacerdot o religiós, doncs ho faria; però no n'estic segur”. De gran, vaig fer la carrera d'advocat i hi anava donant voltes. Demanava a Déu que si ho volia, que m'ho digués més clar.

Quan va arribar aquest moment?

A la vaga de tramvies del primer de març de 1952, em van tancar. Jo no tenia relació amb els tramvies. Em van atrapar amb l'esborrany d'un manifest nacionalista furibund dels estudiants catalans. I em vaig trobar que jo estava al servei militar a Sant Joan de les Abadesses, zona fronterera aleshores. Aquells dies hi passaven maquis i havíem de fer patrulles especials. Jo vaig haver d'anar a Barcelona perquè m'havia trencat el braç. Quan em van detenir em van demanar si tenia permís per deixar el lloc fronterer.

Què els va dir?

Tenia un d'aquests permisos de paraula. Figura que jo havia d'estar amb les patrulles especials per impedir el pas dels maquis i vaig a Barcelona aquell dia que totes les unitats estaven desbordades i amb un manifest independentista redactat a l'estranger. El governador de la milícia va dir “això és un complot separatista comunista”. Llavors se m'obre procés sumaríssim, que podia acabar en 48 hores. Això va poder ser superat molt bé gràcies a un germà de la mare, que era sots secretari a Madrid, i una intervenció personal del bisbe **Modrego**.

Total, que jo vaig passar uns dies en perill de mort. I estant reclòs al Castell de Montjuïc, quan la cosa ja s'havia moderat, de cop vaig dir: “Home, més clar ja no t'ho pot dir”. I vaig

interpretar-ho com la voluntat de Déu. Després vaig continuar set mesos i mig de presó, i després presó a domicili encara.

Què recorda d'aquell temps de reclusió?

Hi havia un capellà que pujava a dir missa els diumenges. I el primer diumenge que va venir, li vaig demanar per confessar-me. Li vaig explicar aquesta vocació que havia demanat a Déu, i vaig tenir aquella experiència desagradable de veure que no em creia. Es pensava que li explicava un sopar de duro per tenir influència, perquè m'afavorís. I això ho he tingut molt en compte fent jo de confessor, quan algú explica el que jo penso que és un sopar de duro, miro que no s'adoni que no m'ho crec.

Va triar seguir Jesús, però li va tocar esperar...

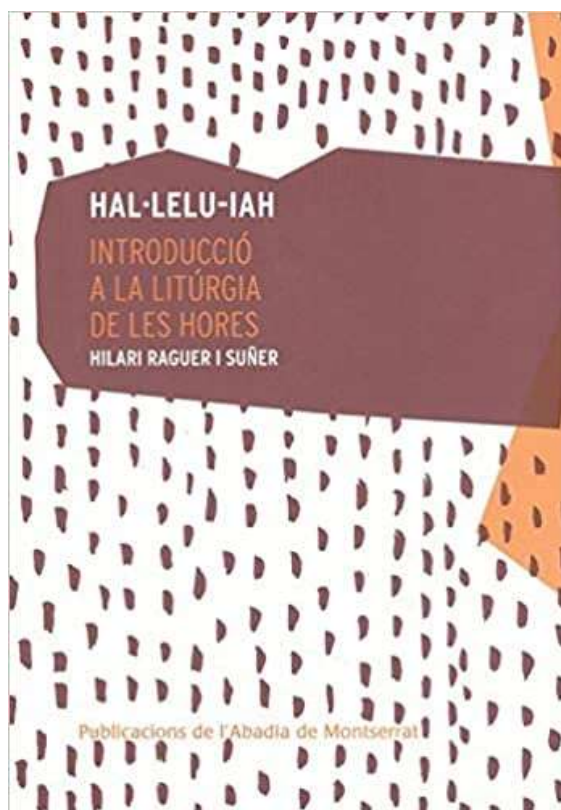
El procés encara va durar més de dos anys, fins a estar en plena llibertat. Recordo molt bé el confessor, el pare **Torrent**, que va ser vicari general de Barcelona, que em va dir: "Fes una setmana d'exercicis i segueix la voluntat de Déu". Vaig fer servir el mètode ignasià, d'uns altres exercicis que havia fet a Manresa quan vaig acabar batxillerat. A favor i en contra d'anar al seminari i a favor i en contra d'anar a Montserrat. Tot i que fer exercicis en aquell moment era molt empipador: treballava de passant amb un advocat i demanar una setmana per fer exercicis... Però ho vaig fer. Diumenge, sortint dels exercicis a Sarrià, vaig anar a Sant Felip Neri a veure el pare Torrent i portar-li el balanç dels escrits que havia fet. I no s'ho va mirar. Em va dir: "Tu tens ganes d'anar a Montserrat?". "Ganes, sí", li vaig dir. "Doncs, ves-hi".

Va ser una raó de cor, no racional.

Sí. I estant a Montserrat, algunes coses que aleshores havia posat com a positives, ara les veuria negatives, i viceversa. Per exemple, volia donar-me a Déu i m'agradava la litúrgia, per formació dels escolapis, un oncle del meu pare, mossèn **Tenas**, liturgista, com el doctor **Carreras**. Però no sabia absolutament res de què era la vida monàstica. Vaig entrar aquí sense saber distingir entre els benedictins i els claretians. Ara, per sort, un cop a dins, em va entusiasmar, això. Ara hi ha joves que venen, passen uns dies, unes setmanes, en acabat se'n van...

El seu darrer llibre el dedica a la litúrgia de les hores. Fent retrospectiva, explica que la tradició de la pregària a l'Església ha experimentat moltes variables. Tot això com ajuda la vida d'un cristià?

A la vida cristiana és essencial la pregària. I hi ha moltes formes de pregària. Però hi ha una que és l'oficial de l'Església, que és l'eucaristia, la missa forma part de l'ofici del dia. Encara que admet altres variants i coses accidentals, una veritable espiritualitat cristiana no pot prescindir dels sacraments. Però sobretot, hi ha formes d'oració. El que diem escoles d'espiritualitat en el fons són escoles d'oració. La litúrgia de les hores neix com una continuació de la pregària de Jesús amb els seus deixebles. Primer

no està escrita ni preceptuada enlloc, és el que fan. Als fets dels apòstols veiem com pregunten. I després es va estructurant i preceptuant com a pregària de tota l'Església.

Per tant, es pressuposa com una pregària universal?

Sí, en canvi, havia quedat durant segles com si fos dels sacerdots o de certs religiosos. La novetat del Vaticà II, d'acord amb el Moviment Litúrgic, és que és la pregària de tota l'Església.

En el llibre parla d'aquesta relació horitzontal entre cristians.

És la més important, perquè honora Déu i és interpersonal, de connexió fraterna. La pregària oficial de l'Església és la pregària més eficaç: tant pel que fa a honorar Déu, com per demanar coses. Encara que a les escoles d'oració que feliçment hi ha ara es descobreix que l'oració no és només demanar.

Moltes prefereixen posar l'accent en agrair.

És el que es diu "acció de gràcies", que és adoració. Hi ha un text que de vegades es llegeix a vespres, d'un autor francès, que diu a la seva mare que se l'estima "perquè ets tu, per ser qui ets i com ets". A la salmòdia també diem "gràcies per la vostra immensa glòria". Donem gràcies, estem contents. Tot i que, i això és el més important, som humans i amb la pregària necessitem demanar. Hi ha aquests moviments d'adoració, de lloança. Però aquí no sé què distingeix l'oració cristiana de l'oració pagana. L'oració pagana són trucs, fórmules o personatges com bruixots, que diuen el que s'ha de dir i el que s'ha de fer perquè la divinitat faci això o perquè passi allò.

Amb un punt supersticiós, s'entén.

I utilitari. L'oració cristiana ha de ser acció de gràcies, però no podem prescindir de les nostres necessitats, posar-nos davant de Déu i dir "no et necessito per res". Per això hi ha també molta petició. I a la reforma de l'ofici diví, hi ha la doble petició d'oració i adoració. A laudes i vespres. Hi ha uns salms, un càntic, i s'hi afegeixen unes peticions, a l'estil de l'oració dels fidels a la missa. Tot i que hi ha moltes coses concretes, els salms són genèrics, conceptuals. Quan van ordenar els salms a la litúrgia de les hores, no podien preveure que ara hi hauria el coronavirus. Les pregàries –els *preces*– han estat un gran èxit de la reforma de la litúrgia de les hores: intencions concretes que es fan al final. És clar, al llibre hi ha peticions, però han de ser genèriques.

Universals i per a tots els temps?

Sí, no podia preveure problemes concrets que tindrem ara. Per això, aquestes pregàries, que es poden improvisar, no han de ser punts de meditació, que ja hi són en els salms, sinó intencions de petició o d'acció de gràcies. Però de situacions i de problemes del moment.

Sembla que viurem una situació d'aïllament forçada. Hi veu una oportunitat per a treballar el silenci?

Preferiria que es curés l'epidèmia. Tota circumstància i trasbals pot ser ocasió per repensar la teva persona, la teva vida. Per veure també la fragilitat de totes les coses humanes i la inseguretat amb què vivim. Sempre estem pendents de la misericòrdia de Déu. Ara, no sé com evolucionarà això, però em sorprendria i desitjaria que els bisbes diguessin que el precepte dominical no obliga, que resin l'ofici diví. Que santifiquin el diumenge de la forma

que puguin, veient una missa per televisió o resant, un acte de caritat, etc. No crec que hi hagi tantes persones que tinguin una consciència tan estricta per dir “jo vaig a missa encara que agafi el coronavirus”.

Com veu avui l'Església?

Jo tinc molta esperança en el papa actual. Que Déu ens el conservi! Va fer una opció, en la primera oració, fantàstica! Però em va quedar l'interrogant: això seran només paraules? Es traduirà en decisions? Voldrà fer aquesta transformació de l'estructura de l'Església, la cúria, que fa molta falta? I la meva opinió és que sí, que ho està fent i de manera eficaç. Pas a pas. Tampoc és una persona imprudent, que faci canvis difícils d'assimilar. Es dona una situació molt delicada: hi ha altres personalitats de l'Església que el contradiuen. Això només havia passat una mica **Pau VI**, amb la *Humanae Vitae*, sobre moral matrimonial. Després d'allò, les encícliques ja no són el que eren.

Es refereix al contingut? Les troba més fluïxes o més potents, ara?

No, vull dir per la reacció de la gent. No es considera tan dogma de fe, s'ho miren molt és lliurement. Pau VI es va trobar episcopats sencers –a Alemanya, als Estats Units o al Canadà–que feien comentaris per separar-se del document que havia publicat. Això no s'havia vist mai, eren heretges, separats immediatament. Ara encara és més forta l'oposició, hi ha el cardenal encarregat de la litúrgia, **Robert Sarah**, que discrepa obertament d'ell, i no dimiteix! Però s'han fet ja canvis importants, doctrinals, pràctics. El Vaticà II ja va ser un gran salt d'unes estructures etèries i que desconeixien la realitat del món, i de l'Església. Per tant, veig amb molta esperança el present i futur, que jo ja no el veuré, d'un canvi que crec que és irreversible.

Un canvi cap a una Església que sigui, com?

Més evangèlica i més realista. Evangèlica en el sentit de més fidel a l'Evangeli. I realista, tenint en compte la realitat de tota la humanitat.

Algú podria dir que “més realista” vol dir menys exigent, que abaixa el llistó.

No, més exigent, més a fons. Més realista vol dir atenta a la realitat, no predicant al marge d'aquest món.

Encara es predica molt pensant en el més enllà.

Això sí, perquè el més enllà que prediquem és real! Justament el dia que va ser elegit el papa Francesc, vaig tenir un infart que em van donar per mort. Em van dir que em moria. I vaig recordar el que havia sentit explicar de l'abat Escarré: quan s'estava morint, un dels seus amics li va dir: “Tens por?”. I li va contestar: “El que tinc és molta curiositat”. I vaig pensar això mateix. Tots els anys que porto estudiant Teologia, comentant Bíblia, Litúrgia... Què hi haurà de tot això?

Serà només especulació?

No són només ombres i aproximacions a una realitat inefable? Aviam, ara sortirem de dubtes

LA REVISTA SERRA D'OR FA PÚBLICS ELS PREMIATS DE LA 54A EDICIÓ, PERÒ SUSPÈN L'ACTE DE LLIURAMENT DE LES DISTINCIONS. PREVIST AVUI 2 D'ABRIL A BARCELONA

La revista Serra d'Or fa públics els premis de la 54a edició, però suspèn l'acte de lliurament de les distincions, que s'havia de celebrar el dia 2 d'abril a Barcelona

Marta Marín-Dòmine, Dolors Miquel, Àlex Susanna, les obres Dinamarca i Stabat Mater i la companyia La Calòrica, entre els guardonats amb els Premis Crítica Serra d'Or 2020

Les infantils i juvenils Plous o fas Sol? (Mireia Vidal), la trilogia La llum d'Artús (Raimon Portell) i Jo i el món: una història infogràfica (Mireia Trius i Joana Casals) també rebran la serreta d'or

Barcelona, 31 de març de 2020. L'obra Fugir era el més bell que teníem (Club Editor), de Marta MarínDòmine, ha estat guardonada amb el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Novel·la; Ictiosaure (Edicions 62), de Dolors Miquel, ha rebut el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Poesia; Víctor Garcia Tur, amb El país dels cecs (Proa), el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Narrativa; Àlex Susanna, el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Dietari per Paisatge amb figures (Proa); i Arnau Barrios, el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Traducció per Eugeni Oneguín d'Aleksandr Puixkin (Club Editor). Aquests han estat els premis en l'apartat de Literatura i Assaig.

Pel que fa a l'apartat de Recerca, David Ballester i Manuel Vicente han guanyat el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Recerca (Humanitats) per l'obra Corre, democràcia, corre. Manifestacions i repressió policial a la Catalunya de la Transició (1975-1980) (Editorial Base). 150 anys de taules periòdiques a la Universitat de Barcelona (UB), de Santiago Álvarez i Claudi Mans, ha obtingut el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Recerca (Altres Ciències). I Language attitudes, national identity and migration in Catalonia: "What the women hav to say", de Mandie Iveson, ha rebut el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Catalanística.

Dins l'apartat de Teatre, l'obra Dinamarca, de Josep Lluís i Rodolf Sirera, s'ha endut el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Teatre al text de teatre català donat a conèixer per l'estrena o l'edició, per "la visió crítica, crua i documentada amb què culmina la trilogia «Europa en guerra», dedicada a les silenciades complicitats de la població «ocupada» amb els horrors nazis, i que tanca la fèrtil producció de tema històric dels dramaturgs valencians a causa del sobtat traspàs del primer"; Stabat Mater, dirigida per Magda Puyo, el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Teatre a l'espectacle teatral, per "la dificultat d'adaptar el complex món dramàtic d'Antonio Tarantino, resolt amb mestratge per la direcció de Magda Puyo i la brillant interpretació en solitari de Montse Esteve"; mentre que el Premi Crítica Serra d'Or 2020 de Teatre a l'aportació més interessant ha anat a parar a la companyia La Calòrica per "mantenir-se fidel durant deu anys a una personalitat pròpia amb el permanent acompanyament de l'autoria singular de Joan Yago; la feliç recuperació de Feísima enfermedad y muy triste muerte de la reina Isabel I –el seu primer espectacle– certifica una

trajectòria artística tan allunyada de les modes del moment com aplaudida i reconeguda per la crítica i el públic”.

Finalment, en l'apartat de Literatura Infantil i Juvenil, el Premi Crítica Serra d'Or 2020 Infantil és per a l'obra *Plous o fas Sol?* (Akiara Books), amb text de Mireia Vidal i il·lustració d'Anna Font; el Premi Crítica Serra d'Or 2020 Juvenil (Creació) a la trilogia *La llum d'Artús* (Barcanova), de Raimon Portell; mentre que el Premi Crítica Serra d'Or 2020 Juvenil (Coneixements) és per a *Jo i el món: una història infogràfica* (Zahorí Books), de Mireia Trius i Joana Casals.

El jurat dels Premis Crítica Serra d'Or 2020, en l'apartat de Literatura i Assaig, ha estat format per Borja Bagunyà, Àlex Broch, Lluïsa Julià, Marta Nadal i Pere Antoni Pons. En l'apartat de Recerca l'han compost:

Jaume Aulet, Jordi Casassas, Joandomènec Ros i Francesc Vilanova. Joan-Anton Benach, Francesc Massip, Marta Monedero, Juan Carlos Olivares i Anna Pérez Pagès han constituït el jurat de Teatre. Mentre que el de Literatura infantil i juvenil, també per encàrrec de Serra d'Or, l'han format Mònica Baró, Pep Brocal, Joan Bustos, Teresa Mañà i Núria Ventura.

Donada la situació excepcional que estem vivint a causa del COVID-19 (coronavirus), la direcció de la revista va decidir suspendre l'acte de lliurament dels 54ens Premis Crítica Serra d'Or 2020, que s'havia de celebrar el 2 d'abril a Barcelona. Un cop que tornem a la normalitat, Publicacions de l'Abadia de Montserrat estudiarà com i quan es lliuraran els guardons.

Cal recordar que les obres premiades corresponen a les més destacades de les publicades l'any 2019, i sense que s'hagin presentat a concurs. Els Premis Crítica Serra d'Or no tenen dotació econòmica i consisteixen essencialment en la proclamació del veredict i en el lliurament d'una serreta d'or, de solapa, que representa la distinció que atorga la revista Serra d'Or.

IN MEMORIAM

MOR EL P. JOSEP CASTELLÀ, CARMELITA DESCALÇ, QUE VA SER PRESIDENT DE L'URC DEL 1985-1987.

A Carmel.cat, s'ha publicat la notícia: "Avui, dijous 26 de març, a la tarda, ha mort a Barcelona el P. Josep Castellà i Sarriera. S'havia trobat malament aquests dies passats, però no esperàvem aquest desenllaç. Sant Josep, advocat de la bona mort, l'haurà ajudat a viure el seu darrer moment acompanyat de la Mare de Deu del Carme i de Jesús de Natzaret.

Comunicarem altres detalls sobre les seves exèquies en aquest temps de confinament.

Que visquis en Crist, Josep, i gaudeixis de la seva Llibertat."

VA SER PRESIDENT DE L'URC DEL 1985-1987.

MOR PER CORONAVIRUS LA TERESIANA PEPA MONTSERRAT, DIRECTORA DE GANDUXER

Viqui Molins. Teresiana
29/03/2020

En la data que va néixer Teresa de Jesús, les Teresianes d'Enric d'Ossó, el 28 de març, estem de dol i volem compartir el nostre patiment amb tants i tants amics que coneixíeu a la nostra estimada **Pepa Monserrat**.

Fa una setmana va ser ingressada amb una pneumònia a la Plató. Va ser al passar el segon control que van assegurar-nos estava afectada pel corona-virus. Des d'aquell moment, -ella aïllada, i nosaltres desfetes de no poder estar al seu costat- hem passat un calvari esperant dia rere dia el "part" que ens arribaria quan els metges -aclaparats amb tanta feina- tinguessin un moment per informar-nos. La xarxa de la nostra comunicació, permetia que ens arribés ràpidament als nostres respectius confinaments.

La tarda del 28 de març, esperant ja el pitjor, advertides de la gravetat irreversible de la Pepa Monserrat, una de germana de la meua comunitat ens va dir amb llàgrimes als ulls: "una de les dues espelmes s'apagat". Feia dies que teníem al nostre oratori, davant el Crist de Taizè, dues espelmes. Un cop de vent? La metxa que s'havia acabat? Per a nosaltres va ser tot un símbol... Uns minuts després ens trucaven donant-nos la terrible notícia.

Una pissarra al cel

Pepa tenia 72 anys però era d'una energia i fortalesa que no corresponien a la data cronològica. Era la directora del Col·legi de Teresianes de Ganduxer -el edifici de Gaudí- molt estimada i valorada i deixarà un buit tan gran com gran era la seva personalitat.

Transcriu unes paraules amb les quals la Secretaria Provincial ens parla de la nostra estimada germana definint-la tal com era i com la recordarem sempre infinitat de persones que han passat per Ganduxer.

“Hi ha situacions que són difícils d’imaginar, i una és pensar en el Col·legi de Ganduxer sense veure-la a ella amunt i avall, veure-la com si fos capaç de multiplicar-se i estar amb professors, o amb alumnes fent classe o viatjant a França, o explicant -a la seva manera- la preciosa obra de Gaudí a coneguts i desconeguts, parlant amb pares i mares i antics alumnes i alumnes, o obrint i tancant el col·legi perquè tots sabessin que allà, podien reunir-se i trobar-se, casar-se o celebrar un funeral. Amb ella Ganduxer seguia sent Casa-Mare de tots.

Tota una vida lliurada a la Companyia i a l’educació, una vida amb energia, ímpetu i vitalitat, i tot el que això comporta.... la Pepa era una d’aquelles germanes que em deia: ‘Gemma, quan em mori, a veure què dius, que sigui bonic, que no sigui trist...’. Per això, deixeu-me germanes dir-vos que m’imagino a la Pepa arribant a el cel, i amb el rebombori que deu haver-hi aquests dies, la veig posant-hi una pissarra on organitzar cada dia i cada moment, com feia a l’escola i a la comunitat, una pissarra plena de trobades i retrobaments, de noms, fins i tot crec que hi posarà un viatge a Montpeller per seguir ajudant ara des del cel... Ara Pepa, sí que tens temps per dedicar-te amb Jesús als altres... ja per sempre. Això és el més bonic que de tu podem aprendre, el lliurament incansable i incondicional quan es tractava de fer alguna cosa pels altres, sense que hi hagués ni hores i ni dies”.

Compartim amb tants i tantes amigues de casa nostre, en el món de Catalunya Religió o en el Catalunya Cristiana, en el de la Educació, entre els germans i germanes de la URC, d’Ensenyament, de tots i totes que coneixíeu i estimàveu Pepa.

Pregueu per ell i per nosaltres.

MOR EL CLARETIÀ ANTONI ANDRÉS SOLER

Secretaria Provincial Claretiana
27 de març de 2020

Aquest divendres 27 de març de 2020, a les 00:30, ha mort a la comunitat Assistencial dels Missioners Claretians de Catalunya el pare **Antoni Andrés Soler**, C.M.F., membre de la comunitat Cúria-Assistencial, a Barcelona, a l'edat de 84 anys. El pare Antoni va saber entendre el ministeri com un servei senzill, humil, sense pretensions, que no es busca a si mateix, sinó que busca servir els altres.

Nascut a la Pobla de Lillet el 31 de gener del 1936, va professar com a missioner claretian el 16 de juliol de 1955, i va ser ordenat prevere l'1 d'agost de 1965. El pare Antoni va viure bona part de la seva vida condicionat per la malaltia. Va prestar servei durant molts anys a l'Editorial Claret en la revisió d'originals i com a corrector. Durant molts anys va acompanyar com a prevere diverses comunitats cristianes. Entre d'altres, i des del seu naixement la segona meitat dels anys seixanta a Barcelona, va acompanyar la Comunitat de Jesús, formada per un grup de laics vinculats a l'espiritualitat de Charles de Foucauld.

Amb motiu de l'actual situació d'emergència sanitària: estan suspeses les celebracions litúrgiques; i els tanatoris de Barcelona han suspès des de diumenge passat les cerimònies i les vetlles. En aquests moments unim-nos en la pregària, entre nosaltres i amb la seva família, per l'agraïment de la vida del nostre bon germà. Ateses les actuals circumstàncies, la missa funeral se celebrarà més endavant i s'indicarà oportunament, des de Secretaria Provincial.

Preguem per ell. Que reposi en la pau del Senyor Jesús, al que va servir en aquesta vida com a missioner claretian.

MOR EL SALESIÀ SACERDOT JOAQUIM RÀFOLS I RAFECAS

Salesians Maria Auxiliadora
26/03/2020

Des de la Inspectoria Salesiana Maria Auxiliadora es comunica que aquest dijous 26 de març ha mort, a la Residència Mare de Déu de la Mercè a Martí-Codolar, el salesià sacerdot Joaquim Ràfols i Rafecas. No ha estat a causa del coronavirus. Tenia 94 anys d'edat i havia complert els 76 de salesià i els 67 de sacerdot.

Don Joaquim Ràfols va néixer a Llorenç de Penedès (Tarragona), el 20 de juliol de 1925. Va fer el Noviciat a Sant Vicenç dels Horts, on va professar el 16 d'agost de 1943. Els estudis de filosofia els va cursar a Girona (1943-1945). El tirocinni el va realitzar a Osca

(1945-48) i els estudis de teologia a Carabanchel Alto-Madrid i a Martí-Codolar (1948-1952). Va rebre l'ordenació sacerdotal a Barcelona, ??el 31 de maig de 1952.

Des de llavors, la seva tasca pastoral la va desenvolupar a Borriana (1952-1962), Godelleta (1962-1969), València-Sant Antoni Abat-externat i parròquia sent director (1969-1973), Mataró (1973-1975), Urnieta (1975 -76), i Badalona des de 1976 a 2015, any en què, delicat de salut, és enviat a la Residència Mare de Déu de la Mercè a Martí-Codolar, on ha mort.

Que el Senyor Ressuscitat aculli amb tendresa al germà Joaquim entre tots aquells que han lliurat la seva vida a la missió salesiana; i que Maria Auxiliadora, a la qual tant va estimar, l'aculli amb l'afecte de Bona Mare de el cel.

Que descansi en pau.

MOREN DUES GERMANES DE LA CONSOLACIÓ A TORTOSA

Redacció ACN

Setmanari l'ebre. 30 de març de 2020

La tercera víctima de la covid-19 a les Terres de l'Ebre és una religiosa de 96 anys de l'ordre de les Germanes de la Consolació.

Hi ha quatre monges més contagiades a la Casa Mare de Jesús, a Tortosa. Se les ha aïllat a les seves cambres del convent, on les assisteix personal mèdic de la congregació i facultatius de PADES (Programa d'Atenció Domiciliària i Equips de Suports). Estan estables però són d'edat avançada i s'està pendent de la seva evolució.

L'alcaldeessa de Tortosa, Meritxell Roigé, també ha explicat que un professional sanitari de la Clínica Terres de l'Ebre i cinc de l'Hospital de la Santa Creu de Jesús, on ja hi ha ingressats des de la setmana passada alguns pacients amb coronavirus, estan aïllats i pendents dels resultats de les proves per saber si s'han contagiat.

Nova notícia 2 d'abril 2020

Aquest dijous ha mort una segona religiosa de la congregació de la Consolació per coronavirus. Es tracta d'Aliena Hionza, de 46 anys d'edat, un dels cinc positius per la Covid-19 que es van confirmar la setmana passada a la Casa Mare de la Consolació que es troba ubicada a Jesús.

MOR DEL SALESIÀ JESÚS COLINA PÉREZ

Salesians Maria Auxiliadora
27/03/2020

Des de la Inspectoria Salesiana Maria Auxiliadora es comunica que, a la matinada el divendres 27 de març, moria a Barcelona-Tibidabo l'estimat germà salesià sacerdot Jesús Colina Pérez. Tenia 86 anys d'edat i havia complert els 68 de salesià i els 58 de sacerdot.

Jesús Colina va néixer a Andosilla (Navarra), l'11 d'abril de 1933. Va fer el noviciat a l'Arboç, on va professar el 1951. Els estudis de filosofia els va cursar a Girona (1951-1952) i a Sant Vicenç dels Horts (1952-54). El tirocinni el va realitzar a Pamplona (1954-1957). Després van seguir els anys d'estudi de la teologia a Martí-Codolar (1957-1961). A l'acabar el quart any de teologia va ser ordenat sacerdot a Barcelona-Horta el 29 de juny de 1961.

Des de llavors, els llocs on ha desenvolupat la seva tasca pastoral són aquests: Barcelona-Llars Mundet (1961-1962), Osca (1962-63 i 1971-83), Sabadell (1963-1964), Tremp (1964-1966), Andorra la Vella (1966-1971), Barcelona-Rocafort (1983-1989), Barcelona-Tibidabo (1989-fins avui, data de la seva mort).

Que el Senyor Ressuscitat aculli amb tendresa al germà Jesús entre tots aquells que han lliurat la seva vida a la missió salesiana; i que Maria Auxiliadora, a la qual tant va estimar, l'aculli amb l'afecte de Bona Mare de el cel.
Que descansi en pau.

MOR EL JESUÏTA JOSEP SUGRAÑES, PRIMER DIRECTOR DE CRISTIANISME I JUSTÍCIA

(*Jesuïtes*) El passat diumenge 29 de març va morir al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès en **Josep Sugrañes**, jesuïta. El seu traspàs no està relacionat amb la pandèmia actual sino que Sugrañes ja fa uns mesos que s'havia traslladat a la infermeria dels jesuïtes al Centre Borja per problemes de salut.

Josep Sugrañes dedicà bona part de la seva vida a la cooperació internacional i al treball en favor dels refugiats. També fou un dels fundadors i primer director del centre d'estudis Cristianisme i Justícia.

Nascut a Barcelona l'any 1936, va entrar a la Companyia de Jesús el 1953, al noviciat que aleshores es trobava a Roquetes, a la província de Tarragona. Es va ordenar sacerdot a Barcelona l'any 1966 i els últims vots com a jesuïta els va fer a Bolívia l'any 1971.

Al llarg de la seva vida ha estat dedicat sobretot a la cooperació internacional: des de 1968 fins a 1980 va dirigir el Secretariat de Missions i Desenvolupament de la Companyia de

Jesús, que coordinava l'acció dels missioners jesuïtes catalans arreu del món i els projectes de cooperació i desenvolupament que impulsaven. Aquest Secretariat és a l'origen de l'actual Oxfam Intermón.

L'any 1980 va passar a ser delegat provincial de cooperació internacional. També en aquell moment va rebre l'encàrrec per part de l'aleshores provincial dels jesuïtes a Catalunya, **Ignasi Salvat**, de crear un centre dedicat a l'estudi i la reflexió des de la perspectiva fe-cultura-justícia. Així va néixer Cristianisme i Justícia. Amb la seva experiència, la seva immersió en el món de la pobresa i la seva capacitat de gestió, Sugrañes, juntament amb **Joan N. Garcia-Nieto** i **José I. González Faus**, posaren en marxa les primeres activitats del centre, del que en va ser primer director.

L'any 90 marxa cap al Txad, on hi estarà dos anys. A partir de llavors, el seu treball es centra en l'àmbit dels refugiats, treballant intensament a l'equip internacional del Servei Jesuïta als Refugiats fins a 1997, experiència que li dona

un ampli coneixement de la realitat de les persones desplaçades i refugiades arreu del món. El 1997 torna a Catalunya on desenvolupa diverses tasques. Els últims anys ha estat dedicat sobretot al centre d'espiritualitat Cova Sant Ignasi de Manresa, on ha treballat intensament, entre altres coses, per la internacionalització del centre.

EL PARE ABAT MONTSERRAT ELOGIA LA FEINA DELS SANITARIS I ELS VOLUNTARIS DE LA CONCA

ANOIA DIARI

La relació entre els municipis de la Conca d'Òdena i l'abadia de Montserrat és molt estreta, des de fa segles. En l'actual situació d'emergència sanitària, el Pare Abat Josep Maria Soler ha tingut unes paraules per a la gent dels quatre municipis confinats i feia un elogi als sanitaris.

El pare abat del monestir de Montserrat, Josep Maria Soler, dirigia aquest dimarts al vespre unes paraules gravades en àudio als ciutadans de la Conca d'Òdena a causa del seu confinament provocat pel coronavirus. Segons recull l'ACN, Soler expressava que els monjos benedictins se senten "ben propers" a tots els veïns, especialment als malalts i les seves famílies, i els tenen presents en les seves pregàries. Des del monestir es recorda sobretot a les persones que han mort. També va mostrar la seva "admiració" per "la generositat i l'abnegació de tot el personal sanitari i de serveis i als voluntaris" en aqueta època de "greus dificultats" causades per la pandèmia. "Són moments difícils, però hem de viure amb l'esperança d'un futur millor", conclouia.

Vegeu el vídeo: <https://youtu.be/smiPnMyrL1E>

RECURSOS

#aCasaAmbDéu

Davant la situació de confinament i les necessitats espirituals i afectives que experimentem pel Covid-19, des de la **Companyia de Jesús a Catalunya** hem volgut oferir una iniciativa pastoral de recursos d'espiritualitat i pregària per a diferents públics (infants, joves, adults i gent gran) anomenada **#aCasaAmbDéu**

Durant aquesta campanya anem distribuint diàriament propostes que trobareu des de dos canals:

- A la pàgina web www.pregaria.cat, a banda dels habituals recursos d'espiritualitat en català trobareu al centre una cartellera blava #aCasaAmbDéu que s'actualitza cada dia.
- Al canal [Instagram @jesuitiescat](https://www.instagram.com/jesuitiescat) podeu veure-hi les actualitzacions en forma d'stories o retransmissions en directe dels actes.

En concret, pensem que una proposta per la gent gran, l'**Àngelus**, podria ser molt recomanable per residències de gent gran, comunitats religioses i tot tipus de persones que es troben soles o que vulguin oferir el dia amb l'Àngelus del migdia. La proposta dura 3 minuts i ha estat preparada i llegida pel jesuïta Francesc Roma sj. A la part dreta de la cartellera de www.pregaria.cat podeu trobar l'Àngelus amb aquest àudio, i si teniu persones o grups de whatsapp que puguin estar interessades en rebre-ho cada dia directament al mòbil, poden fer clic des del mòbil a l'enllaç que apareix sota l'àudio.

Us agraïm d'entrada qualsevol col·laboració que pugueu considerar per difondre aquestes propostes i així enfortir, acompanyar i consolar espiritualment la població durant aquests temps de pandèmia.

#aCasaAmbDéu

Una proposta per viure i compartir la pròpia fe a casa, des de l'espiritualitat ignasiana, en aquest temps de confinament.

EN QUÈ CONSISTEIX?

Pautes de pregària diàries des de la Cova de Manresa

Activitats i propostes per fer **en família**

Oracions d'intempèrie al portal de pregaria.cat

Vetlles de pregària en directe

... i més!

Podeu descobrir i seguir les propostes a través de:

➤ **Instagram**
[@jesuitiescat](https://www.instagram.com/jesuitiescat)

➤ **Web**
www.pregaria.cat

jhu
Jesuïtes

Si conecíeu alguna persona a la que este material pueda hacerle bien, podéu enviárselo o darle el enlace de nuestro blog para que lo descargue:

<https://clarisasagurain.blogspot.com/2020/03/en-casa-con-francisco-y-clara.html>

Deciros también que estamos con vosotros de una forma especial. Comunitariamente estamos intensificando nuestra oración por esta grave situación que vivimos.

Todos los días a las 8 de la tarde nos unimos a vuestros aplausos haciendo sonar las campanas de nuestra capilla.

Un abrazo muy especial de vuestras Hermanas Clarisas de Salvatierra-Agurain.

LECTURA D'INFORMACIÓ RELIGIOSA EN OBERT

SETMANARI 'CATALUNYA CRISTIANA'

Podeu llegir-lo gratuïtament

29 MARÇ 2020 CATALÀ

[https://www.estelfitxers.com/edicio_digital/Catalunya_Cristiana_2114_\(Catala\)_29_de_març_de_2020.pdf](https://www.estelfitxers.com/edicio_digital/Catalunya_Cristiana_2114_(Catala)_29_de_març_de_2020.pdf)

29 MARZO 2020 CASTELLANO

[https://www.estelfitxers.com/edicio_digital/Catalunya_Cristiana_2114_\(Espanol\)_29_de_marzo_de_2020.pdf](https://www.estelfitxers.com/edicio_digital/Catalunya_Cristiana_2114_(Espanol)_29_de_marzo_de_2020.pdf)

CATALUNYA RELIGIO

Des d'ara teniu disponible l'edició de Catalunya Religió en [paper a casa](#). Mentre duri el confinament Catalunya Religió editarem la versió setmanal en PDF en obert per facilitar la seva distribució i suplir l'edició mensual.

A la pàgina www.catalunyareligio.cat/acasa us podeu descarregar l'edició setmanal i apuntar-vos al butlletí per rebre-la directament al vostre correu cada dissabte.

Així, durant aquests dies:

-Hem intentat fer un seguiment intensiu de les conseqüències de la crisi actual i de com s'hi han implicat les comunitats religioses. Disculpeu si no hem arribat a tot. Us agrairé també que ens feu saber qualsevol iniciativa que sigui interessant difondre.

<https://www.catalunyareligio.cat/ca/etiqueta/coronavirus>

-Hem iniciat un nou format de l'edició paper. Era inviable mantenir la distribució durant el confinament i tampoc volem contribuir als desplaçaments que genera la cadena de distribució. Des de la setmana passada fem una edició setmanal en PDF que supleix provisionalment l'edició impresa. En la pàgina www.catalunyareligio.cat/acasa es pot descarregar l'edició setmanal i apuntar-se al butlletí per rebre-la directament cada dissabte.

Us agrairem si podeu fer difusió d'aquesta iniciativa i us convidem a adjuntar el pdf setmanal en els vostres enviaments digitals, enllaçar www.catalunyareligio.cat/acasa en els vostres webs o anunciar-ho a les xarxes socials si ho veieu adient. Aquests dies hem vist que en la majoria de mitjans de comunicació allò que afecta les comunitats religioses està pràcticament desaparegut i és una informació que pot interessar a molta gent.

-Hem reformulat l'agenda per difondre tots els actes i iniciatives en format virtual d'aquests dies. <https://www.catalunyareligio.cat/esdeveniments>

-Hem creat l'espai #preguemacasa <https://www.catalunyareligio.cat/ca/guia-serveis-religiosos-tele-radio-internet> amb un llistat de les propostes de les entitats religioses per aquests dies de confinament, que anem actualitzant periòdicament. Us convidem a fer-vos arribar les iniciatives que calgui afegir.

-Estem emeten en directe des del portal alguns esdeveniments i la missa de Montserrat i del papa Francesc.

Us agraïrem si ens podeu ajudar a difondre aquestes iniciatives i, sobretot, que ens feu arribar qualsevol proposta, demanda o suggeriment per tot allò que puguem ser útils des de Catalunya Religió.

FECC núm. 765 Data: 30.03.2020

Infonent esperança

Iniciem la tercera setmana de confinament, de manifestació amb tota cruesa de l'evolució de la pandèmia sobre la qual els mitjans ja en parlen a bastament.

També en aquestes circumstàncies, gens senzilles, les escoles mantenen l'activitat, adaptada a un escenari completament nou. Utilitzant tots els mecanismes possibles i de manera telemàtica, les escoles faciliten la continuïtat dels processos d'ensenyament-aprenentatge i procuren acompanyar la comunitat educativa, especialment a orientar els pares i mares per tal que puguin acompanyar els fills aquest temps de confinament. La vida a l'escola intenta continuar present durant aquest període, adaptada a cada etapa i context, i procurant que l'alumnat mantingui una comunicació fluïda.

Malgrat tot, els interrogants són importants. L'activitat econòmica està desballestada. Després de prorrogar l'estat d'alarma, el Govern central ha dictat noves mesures de caire laboral, ampliant el confinament de la majoria de persones treballadores de sectors productius no essencials, que comencen avui dilluns. Davant d'aquest panorama devastador, el President de la Generalitat ha demanat que s'implanti una renda de ciutadania per als treballadors i els autònoms i que se suspengui el pagament d'impostos durant la pandèmia. No entrem a valorar l'encert de les mesures, però sí que hem de constatar que l'activitat s'ha de reprendre, que tard o d'hora el país ha de recomençar, i que no es pot permetre que aquesta crisi aboqui a la major part de persones a la ruïna i als soterranis de l'Estat de benestar. Els nostres governants han de ser capaços d'entendre que les pèrdues s'han de mutualitzar, repartint justament les càrregues.

En aquest context, les escoles són davant un repte important. Perquè el que tremola és l'equilibri de tot el sistema. El finançament de les etapes concertades és insuficient, ja ho sabem, i ha de complementarse amb les aportacions de les famílies. Però si aquesta dependència és important en aquestes etapes, en els nivells no concertats és absolutament imprescindible. No hi ha una configuració idèntica en l'estructura de costos de les escoles i en la manera de sufragar-la, com tampoc en la relació que s'estableix entre els centres i les famílies que abonen els rebuts. Les escoles han de mostrar-se flexibles i comprensives amb les famílies, que pateixen aquesta crisi, i les famílies han de mostrar solidaritat i comprensió en moments que no són fàcils per a ningú. Calen gestos per totes dues bandes, evitant crítiques estèrils i postures inflexibles.

Però els governs han d'establir mesures urgents i temporals que promoguin la liquiditat de les escoles, de manera que puguin fer front als costos laborals i a les despeses estructurals malgrat l'aturada de l'activitat i la previsible caiguda de la facturació. Les escoles, en tots

els nivells, sostinguts amb fons públics o no, necessiten oxigen. Com la resta de sectors productius, sens dubte. Una alenada d'aire fresc fora posar al dia la liquidació de les despeses de funcionament. Abonar de cop les mensualitats endarrerides aportaria una dosi de liquiditat per afrontar aquests mesos d'incertesa. No és una demanda per obtenir cap privilegi, sinó perquè s'actui en un sector tant estratègic com el que més que no pot permetre entrar en fallida.

Preocupació i sofriment. Davant aquesta situació, ens venen al cap les paraules del Sant Pare de divendres passat, a l'oració en temps d'epidèmia que va presidir. Deia "Davant el sofriment, on es mesura el veritable desenvolupament dels nostres pobles, descobrim i experimentem la pregària sacerdotal de Jesús: «Que tots siguin un» (Jn 17,21). Quanta gent cada dia demostra paciència i infon esperança, cuidant de no sembrar pànic sinó coresponsabilitat. Quants pares, mares, avis i àvies i docents mostren als nostres nens, amb gestos petits i quotidians, com enfrontar i transitar una crisi readaptant rutines, aixecant mirades i impulsant l'oració. Quantes persones resen, ofereixen i intercedeixen pel bé de tots. L'oració i el servei silencios són les nostres armes vencedores". Estiguem pendents dels més vulnerables i mirant de superar aquests moments d'angoixa i de dolor, amb coratge i esperança.

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC	sec.urc@confer.es
	Director del CEVRE	sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Dilluns a divendres: 09.00 – 13.00	
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@Religiosos.cat
Telèfon	933 024 367	

UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com <http://www.urc.cat>